

1931-

ANUL XII — No. 12.

DECEMBRIE 1931.

lipseste D=4



# REVISTA VÂNĂTORILOR

---



ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-  
RALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

*Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923*

SEDIUL „UNIUNEI”:

STR. SF. IONICĂ, 6 / BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

# UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923  
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: STR. SF. IONICĂ No. 6 — BUCUREȘTI  
**CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE**

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și General I. GĂRLEȘTEANU

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, M. DRĂCEA, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, IONEL POP, VASILE V. ȘTEFAN, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI, Ing. EMIL WITTING.

Censori :

S. BODNĂRESCU, G. A. GOLESCU, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

## CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

**Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale**

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : In toate zilele de lucru dela 4—7

**Sediul: STR. SF. IONICĂ No. 6 — BUCUREȘTI I.**

— TELEFON 313/47 —



## SITUAȚIA VÂNĂTOAREI ÎN ROMÂNIA

Tot ce va urma în prezentul articol, credem că este expresia tuturor vânătorilor conștienți și chiar dacă ar fi poate vreun glas care să se ridice contra celor afirmate de noi, este acela al nevânătorului, sau al acelor interesați.

Mai demult vânătoarea era o distracție din timp de iarnă a orășanului și fiertura de fiecare zi a săteanului. Dacă nu găsea, — fie unul, fie celălalt, — vânat suficient sau de loc, nici nu se gândea la cauze sau remedii. Câini hoinari, boală, răpitoare, etc., erau toate lucruri de care nimenea nu ținea socoteală. Veniturile pe care Statul le încasa pe vremuri din vânătoare, erau atât de mici, încât nu atrăgeau atențiunea, nici a ministerului și nici a bărbatilor politici, pe care nu-i interesa un venit de cca. 36.000 lei anual, provenit din arendarea terenurilor și din permise de vânătoare.

Iată însă că începe reacțiunea, care marchează etapa ei hotărâtoare, prin înființarea unei direcții a vânătoarei în Ministerul de Domenii, a unui Consiliu permanent de vânătoare și a Uniunii generale a vânătorilor din întreaga țară, instituție care reprezintă, prin revista ei, glasul vânătorilor, fiind în același timp și organul de legătură între lumea vânătoarească și autorități.

Nu vrem să facem personalități, afirmăm însă, că reacțiunea pornită, a fost opera unui mănunchiu restrâns de vânători cu tragere de inimă și iubitori de țară, cari inspirați de progresele vânătoarei în celelalte țări, au hotărât s'o transforme, reușind să convingă pe toți camarazii că și la noi vânatul poate fi un izvor de bogăție.

Dacă ar fi să arătăm numai, că veniturile vânătoarei s'au ridicat în 1929 la cca. 65 de milioane lei, în timp de aproximativ un deceniu, sau dacă putem afirma că nu se mai vinde vânat în timp oprit de lege, este suficient pentru a ilustra eforturile și munca depusă de vânătorii conștienți din România.

Ideea călăuzitoare din timpul perioadei de progres, a fost ca tocmai din venitul adus de vânat starea lui să se îmbunătățească. Adică taxele de permise, arenzile, amenzile, etc., să formeze un venit cu care să se poată amenaja crescătorii și terenuri de ocrotire, să se facă paza vânatului cu personal specializat și plătit, etc.

Chiar în Rusia Sovietică, veniturile create din permise, etc., au destinația formării unui fond nu-

mai pentru îmbunătățiri cinegetice, iar principii din legea noastră, le vedem intrdouse în legea sovietică.

Iată însă că cele 65 de milioane, atrag atenția și celor care nu se ocupau de vânătoarea, iar rezultatul tragic l-am văzut cu toții, fondul de vânătoare printr'o greșită interpretare a legilor, este înglobat în casa Statului.

Să recapitulăm cum au decurs lucrurile: La început taxa unui permis de vânătoare era de 300 lei, din care jumătate, adică 150 lei, se vărsa în casa Statului, cealaltă jumătate intra în fondul special al vânătoarei. Vânătorii atunci, s'au gândit să mărească suma care ar urma să treacă în fondul lor special, nevoile de pază, ocrotire și regenerare fiind foarte mari, iar posibilitățile de realizare prea mici. S'au ridicat deci și au cerut să se legifereze un sacrificiu pe care ei erau dispuși să-l aducă pentru patrimoniul lor, mărinđ cu 200 lei taxa permisului de vânătoare, cu condiția ca această sumă să revie tot fondului lor special. Glasul le-a fost ascultat, taxa permisului a fost majorată la 500 lei, din care sumă Statul încasa tot 150 lei, iar în fondul de vânătoare se vărsa 350 lei. Vânătorii plăteau o sumă mare, dar erau fericiți, realizarea idealului lor nu putea să mai întârzie.

Au fost înșelați însă, fondul de vânătoare a fost desființat și întreaga sumă trecută în casa Statului, sacrificiile cerute și făcute de noi, au fost zadarnice. Stagnarea și debandada începe, opere create se spulberă, iar reacțiunea nu se simte.

Trebue să atragem atenția tuturor oamenilor de bine că această politică a Statului nu poate fi decât un paleativ pentru nevoile sale, din pricină că nu va încuraja vânătorii să continue să facă sacrificii și a-și scoate permisele de vânătoare păstrând pentru țară vânatul, ci vor căuta să-și asigure în fiecare an un număr cât mai mare de vânat, fără a face nimic pentru perpetuarea lui.

Am ajuns la o răscruce care învederează două mentalități opuse: una a Statului care caută să adune din toate părțile sumele necesare pentru echilibrarea unui buget îngreunat și pe de alta, aceea legitimă a vânătorului care a înțeles că este de datoriea lui, — spre binele țării, — să înmulțească calitativ și cantitativ vânatul patriei, pentru a majora în fiecare an cu multe milioane, veniturile ei.

O categorie de vânători însă, din fericire foarte

mică, simplifică cu mult preocupările noastre: Prin faptul că plaiurile țării, bogatele noastre câmpii și Delta Dunărei, sunt haltele binecuvântate de Dumnezeu pentru vânatul de pasaj, ei și-au pervertit mentalitatea și și-au uitat menirea. Când sosesc prepeșițele, pornesc expediții întregi spre câmpii, spre Bărăgan. Abia se satură de ele, vin sitarii, după care urmează găște, cocori, etc., și astfel ocupați și satisfăcuți, ceialalt vânat, sedentar, cade în desuetudine.

Cocoșul mic (de alun), cooșul de munte, potârnichea, epurele, etc., continuă să se mențină numai grație eforturilor pe care Dir. Vânătoarei le-a făcut luptând și acum din răspuțeri pentru menținerea vântului indigen.

Vor veni unii să spună că situația economică a țării, care se repercutează asupra pungei fiecăruia, este un motiv care determină dezinteresarea forțată a acelor care puteau să-și plătească, înainte vreme, această nobilă și frumoasă indeletnicire, folositoare și comunității.

Acelora le vom răspunde că această stare de lucruri, — criza, — este de dată destul de recentă și că a avut, desigur, și ea o influență oarecare, dar marea lovitură pe care vânătorimea a primit-o, este dezinteresul și neînțelegerea profundă a lucrurilor, din partea acelor care deși nu sunt vânători, ar putea, — lăsându-ne numai să lucrăm, — să facă, o mare operă, canalizând un izvor perpetu de bogății.

Toroșeala și criza, iată cauzele determinante ale stagnării care se pronunță din ce în ce mai evident, în ultimii ani. Toroșeala din pricina politicii greșite, din pricina nerespectării sacrificiilor noastre, pentru motivul nedreptății ce ni se face.

Înțelegem orice măsură, oricât de drastică ar fi ea, dacă se constată lipsa necesității unei acțiuni întreprinsă din inițiativă particulară. Nu înțelegem însă de cel care este motivul ce poate determina distrugerea unei bogății naționale, atunci când timp de un deceniu, s'a racut dovada că este reală și că folosește cu diferențe de milioane, averi comune. Progresele la care am ajuns în decursul acestor zece ani se pot rezuma în: majorarea contingentului de cerbi, colonizare de mufloni, colonizare de fazani, regenerarea vântului mic, înființarea și respectarea terenurilor de rezervă la fiecare teritoriu de vânătoare, cultivare de ogoare de vânat, înființarea muzeului național de vânătoare, a școlii de brigadieri de vânătoare, înființare de organizațiuni serioase cinegetice (societăți și uniuni vânătoarești) care împreună cu inspectorii și paznicii onorifici, caută să aplice principiile isvorâte dela consiliul permanent și dela Serviciul vânătoarei. Gândiți-vă, iubiți cititori, că astăzi sunt foarte puțini vânători care să nu posede permisul de vânătoare și să nu cunoască noțiunile elementare vânătoarești.

N'ar fi de actualitate să mai înșirăm exemple din alte țări, care să dovedească necesitatea și datoria tuturor să se ocupe serios de organizarea și progresul vânătoarei. Avem pentru asta un exemplu peremptoriu chiar în fața ochilor noștri, privind frumoasele rezultate obținute la noi. Felul cum s'a pronunțat presa străină despre legea noastră de vânătoare, modul elogios cum au fost calificate trofeele țării noastre la expoziția internațională, dar mai ales cele arătate de d. prof. W. Hoffer la conferința ținută de curând la București, arată celor ce privesc ca fără importanță, chestiunea vânătoarească la noi, că se înșală profund. Ese deci din cadrul celor ce ne-am propus, să divagăm, aducând din nou alte dovezi — care astăzi au ajuns aniome — pentru a înțări faptul că vânătoarea este un factor important

economic, în special într'o țară înzestrată atât de bine în mod natural, ca a noastră.

Vânatul neîngrijit, necrotit, trebuie în cele din urmă să dispară. Odată cu dispariția lui, se duc și acele sute de milioane, care atârnă în balanța Statului într'o destul de importantă măsură.

Noi nu trebuie să cerem indulgență sau concesi, ci trebuie să revendicăm un drept al nostru, drept sfânt prin munca și sacrificiile ce și-au impus o generație întreagă de vânători. Ar trebui să ridicăm glasul și să pretindem dreptul nostru, averea noastră adunată prin jertfe.

Gesturi nepatriotice însă, reacțiuni dăunătoare țării noastre, nu putem — noi vânătorii — să facem. Sufletul nostru nu este călăuzit — cum îndeobște se crede — de atavicul imbold de exterminare. Noi vânătorii moderni facem o politică constructivă, gândindu-ne în primul rând la viitorul îndepărtat, la satisfacții morale, la binele obștesc; iar pasiunea noastră nu constă în a ucide vânatul pentru plăcerea de a ucide sau pentru beneficii materiale. Vânătorul modern, generația noastră, are în vedere în primul rând proslăvirea creatorului prin făpturile ce a creiat, percept care a fost sădit și a prins în sufletul vânătorului iubitor de natură și de viețuitoarele ce-o animează.

Dar să nu ne îndepărtăm dela subiectul ce ne-am propus să tratăm. Remedii. Care este soluția pe care o propunem în modul cel mai blajin și echitabil cu putință, pentru a stabili un acord cât mai perfect între năzuințele, idealul, pasiunea noastră — dacă vreți — și interesele momentane ale Statului, căci cu cele depărtate credem că suntem de perfect acord. Cerem să ni se dea puțința de a continua opera ce-am început, prevăzându-se în bugetul vânătoarei suma ce-i aparține sau cel puțin atât cât se va socoti ca strict necesar.

Glasul vânătorilor se ridică de pretutindeni, înființând diferite stări de lucruri ca: plaga braconierilor, lipsa de cultură vânătoarească a masselor, câini vagabonzi, lipsa organelor de control, defrișarea pădurilor, pășunatul în păduri etc., toate chestiuni secundare, pe lângă lipsa de mijloace de realizare cu care toate se pot face, și desinteresul marcat care începe.

Dacă am fi avut fondul de vânătoare, am fi putut tipări publicații de popularizare a noțiunilor de vânătoare și a foloaselor pe care ea le aduce determinând astfel și pe cei ce sunt chemați să pedepsească delictele de vânătoare, să aplice cum trebuie legea, în adâncă convingere că aduc un folos mare țării; am fi putut activa interesul fiecărui cetățean, pentru cauza noastră care este a tuturor; am fi ajutat profesorii și învățătorii să crească generațiile tinere în dragostea pentru natură; am fi putut face muzee de vânătoare în diferite centre; am fi putut construi crescătoriile de vânat pentru colonizare sau regenerare; iar dacă am fi putut obține un colțisor din țară s'ar fi putut crea un parc național de vânătoare așa cum sunt în alte țări. Jandarmeria de vânătoare ar fi fost iară una din frumoasele năzuinți la care tindeam, și care e trecută în lege, dar neînfăptuită.

Cât de ușor ar fi pentru cei 30—40.000 de vânători să refuze să-și scoată permisele de vânătoare din pricina lipsei organelor de control, continuând totuși să vâneze iar veniturile de până acuma să nu mai existe de fel.

Să ni se dea posibilitatea de acțiune, și vom realiza — căci nimic nu ne va abate din calea noastră — tot pentru stat, tot pentru binele obștesc, opera pe care o începusem cu atâta dragoste, adică ridicarea vânătoarei la situația de factor important economic.

# ANOMALIA TRANSPORTULUI CARTUȘELOR PRIN POȘTĂ

de SOLITARUL

Dorința vânătorilor în chestia transportului câinilor de vânatoare pe căile fera e a fost rezolvată prin intervenția de acum un an, făcută de uniune. Anul acesta este de actualitate chestiunea transportului cartușelor de vânatoare prin poștă, chestiune care prezintă pentru noi vânătorii o importanță deosebită.

Se știe că prin poștă nu se pot transporta explozibile, (cartușele sunt considerate drept explozibile deși ele nu pot exploda decât când sunt percutate în armă) motiv care ne îngreuiază, dacă nu ne împiedică să punem la dispoziția vânătorilor noștri cartușe de vânatoare de bună calitate și în consecință ei sunt obligați a cumpăra din localitatea lor de reședință, cartușele din care negustorul respectiv, vrea să-i vândă.

Rămâne o singură cale pentru transportul cartușelor și aceea este ca ea ferată.

Dacă vrei să expediezi o cutiuță de 25 de cartușe de vânatoare care cântăresc 1 kgr., faci o cerere la casa autonomă a monopoliurilor Statului care te autoriză, dând aviz favorabil casei autonome a căilor ferate. Acolo, cu tot avizul favorabil, transportul este refuzat din pricină că trebuie să prezinți un colet de minimum 5 (cinc) kgr. Dela această greutate în jos te trimite la poștă, unde după cum știm și se răspunde scurt că explozibile nu se primesc. Așa dar nu se pot expedia cu nici un chip unui vânător cartușe bune sau din cele de care are nevoie. Chestiunea se poate însă simplifica: luăm o ladă mare, o ump em cu nisip, pietre, plumb etc., și la mijloc cele 25 de cartușe. Ne prezentăm din nou la R. A. a M. S. de acolo la R. A. a C. F., și și se primește coletul de peste 5 kgr. de pietriș cu 25 de cartușe.

Chestiunea însă are un cusur. Ce declari, cartușe sau nisip? Și într'un caz și în cellalt ești în contravenție pentru declarație falsă. Ce ne rămâne mai mult de făcut decât să ne lipsim de a transporta cartușe! Să obligi pe vânătorul din provincie să dea în loc de 200, 1000 de lei pentru 5 kgr. cartușe iară este imposibil pe vremurile acestea de criză generală. Vânătorul care locuiește la țară trebuie să plătească câteva sute de lei pentru transportul său la cel mai apropiat oraș pentru a-și cumpăra totmai cartușele de care nu are nevoie, cartușele pe care le găsește la fierarul sau armurierul de acolo. La țară nu se pot asocia vânătorii mai mulți, pentru a face — anticipând nevoile din decursul anului — o comandă mai mare. Fiecare cetățean, întoarce astăzi banul de multe ori în mână până să-l cheltuiască și cu toții știm cât este de greu să cheltuești — chiar pentru vânatoare — o mie de lei. Sa recurgem la calea fraudei, adică să declarăm o altă marfă, și să transportăm cartușe, este imposibil.

Pentru a remedia acest rău, cerem pe calea aceasta domnului Ministru al comunicațiilor să se intereseze de această chestiune. Cerem desființarea acestei anomalii care nu poate să dănuiască și care aduce preudicii mari unui număr de peste 35.000 de vânători. Cerem să se permită transportul cu poșta a coletelor cu cartușe, mai mici de 5 kgr. bazându-ne pe următorul fapt: Se comandă din străinătate o cantitate oarecare de cartușe. Fabricantul respectiv trimite coletul chiar mai ușor de 5 kgr. prin colet poștal, care este primit de poșta respectivă, fără restricții. Coletul sosește la București fără nici o dificultate prin poștă și nimeni nu face vreo obiecțiune, că s'au transportat pe distanță de cca.

1000 de km. — dela Curtici la București — explozibile prin poștă. Prin urmare aceiaș poștă care nouă ne refuză primirea cartușelor pentru a le transporta dela București la Pitești, primește fără murmur transportul lor dela Curtici la București.

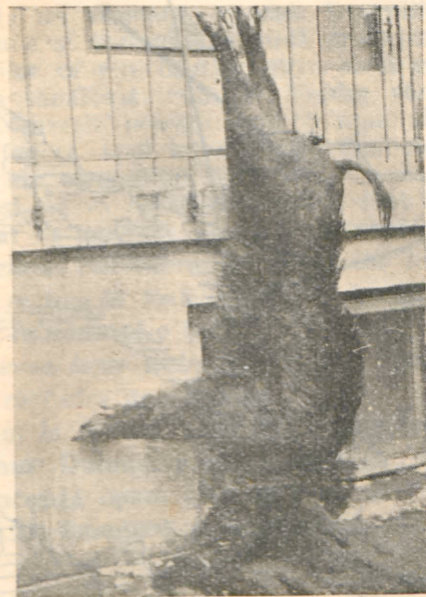
Este sau nu o anomalie? Ar putea oare cel mai versat poștaş să ne explice această minunată stare de lucruri? Suntem convinși că nu!

Există convențiuni internaționale care admit traficul de colete prin poștă, indiferent de conținutul lor, dacă este declarat? Sau există o convențiune specială care permite transportul prin poștă a cartușelor de vânatoare și atunci care să fie motivul de avantajezi pe germani, francezi, austriaci, englezi sau turci, punând restricțiuni atât de gre e cetățeanului liber al țării tale? Pot sosi cartușe din străinătate prin poștă și nu pot fi reexpediate nici în țară nici înapoi la locul de unde au sosit.

Trebuie să fie o scăpare din vedere sau — după cum credem — articolul respectiv care face condițiuni speciale de transport pentru cartușe de vânatoare este necunoscut de funcționarii poștali. O circulară explicativă, ar fi binevenită în cazul acesta.

Oricum ar sta lucrurile, chestiunea trebuie să fie lămurită cu orice preț, deoarece datoria noastră este să apărăm un principiu, să îndreptăm o anomalie, care ar fi rușinos să mai continue.

Suntem convinși că Ministerul Comunicațiilor ne va mulțumi că i s'a atras atenția asupra acestui lucru și nutrim speranța că se vor lua — în chestiunea transporturilor de cartușe de vânatoare — aceleași măsuri cași pentru cele sosite din străinătate prin poștă.



Mistref vânat de D-1 Cpt. I. Rîșcanu la 6 Decembrie 1931  
în pădurea Soc. „Lunca”, Cernica - Ilfov.

Greutatea curățat 120 kgr.

## PE UNDE SBOARĂ PĂSĂRILE ?

Această întrebare cau'ă uu răspuns de mii de ani. Ornitologia a făcut progrese uimitoare în ultimul timp, însă întrebarea aceasta n'a fost rezolvată decât în parte, foarte necomplet. Dovada o face o scrisoare primită recent de către secțiunea ornitologică a vânătorilor regale, din partea celei mai de seamă



Domnișoara Silvia Spiess  
în timpul studiilor sale ornitologice de toamnă, la marginea  
bălții Nedeea.

stațiuni ornitologice din Europa, semnată de Dr. Heinroth șeful centralei Rositten-Germania.

În această scrisoare D-sa aplaudă înființarea secției noastre și arată că de pretutindeni au sosit inele sau ștri asupra păsărilor

inlate în nord, în afară de țările balcanice. Arată că România, organul de civilizație în legătură cu peninsula balcanică, va conlucra și de data asta, la progresul științei.

Pătrunsă de adâncul adevăr al celor de mai sus, D-ra Silvia Spiess conducătoarea secției noastre ornitologice, a întocmit cu ajutorul inelelor anunțate în țara noastră, câteva hărți pe care a determinat liniile de migrație ale păsărilor respective.

Aceste hărți formează numai o mică lucrare demonstrativă, menită să facă pe vânători, să înțeleagă marea importanță pe care o au datele pe care le comunică științei, pentru progresul ei și pentru civilizație. Odată cu aceste hărți publicăm și schema cuiburilor părăsite de vulturi din Danemarca, prin care se arată că dacă dorim să păstrăm reprezentanții cei mai falnici ai avifaunei noastre, trebuie să respectăm cuiburile lor. Nu vă a îngeți deci de cuiburile vulturilor, nu lăsați nici copiii sau distrugătorii neomenoși sau inconștienți să-și satisfacă poftă sau superstiții, în dauna științei, în dauna avifaunei noastre.

Nu știm dacă vom avea prilejul să cunoaștem mulți oameni de nimă și îndrăgostiți de natură așa cum este D-ra Spiess, dorim însă din toată inima să se găsească cât mai mulți reprezentanți ai coloanei verzi, care să ajute secția ornitologică a vânătorilor regale, în munca ce o depune și din care trebuie să luăm exemplu.

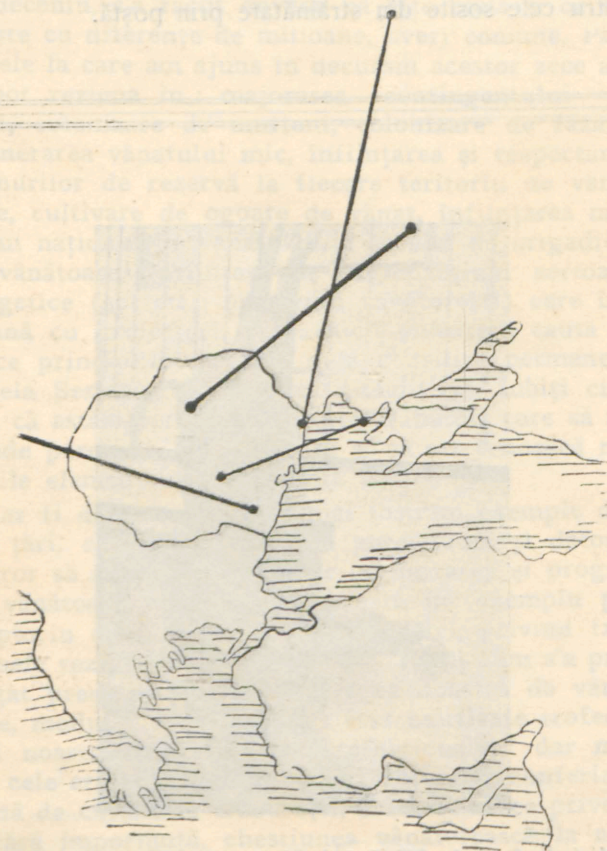
Rugăm deasemenea pe toți vânătorii pasionați și înțelegători să aibe grije, ca oridecâteori vânează vre-o pasăre inelată, să comunice printr'o carte poștală datele exacte de pe inel, fie uniunii noastre, fie secției ornitologice a O. V. R. din Sibiu. Mai mult, acei ce doresc să conlucreze cu mai multă eficacitate la această mare și frumoasă operă, să ceară inele de aluminiu și instrucțiuni O. V. R. secția ornitologică Sibiu, iar în primăvară, să ineleze puii de păsări în cuib, sau păsările mature, când se pot prinde, sau să comunice orice alte date interesante, acelei secțiuni.

Când se vânează păsări, cât de mici pe care vânătorul nu le cunoaște, să trimită descrierea lor completă secțiunii noastre ornitologice.

Sperăm că acest apel va avea răsunet printre vânători, și că vom avea ocaziunea — cât de curând — să cităm la loc de onoare în coloanelor revistei noastre, pe iubitorii de păsări și pe cei ce ajută la progresul științei.

Red.

### Datele păsărilor, cari au fost inelate în străinătate, și cari au fost găsite în România



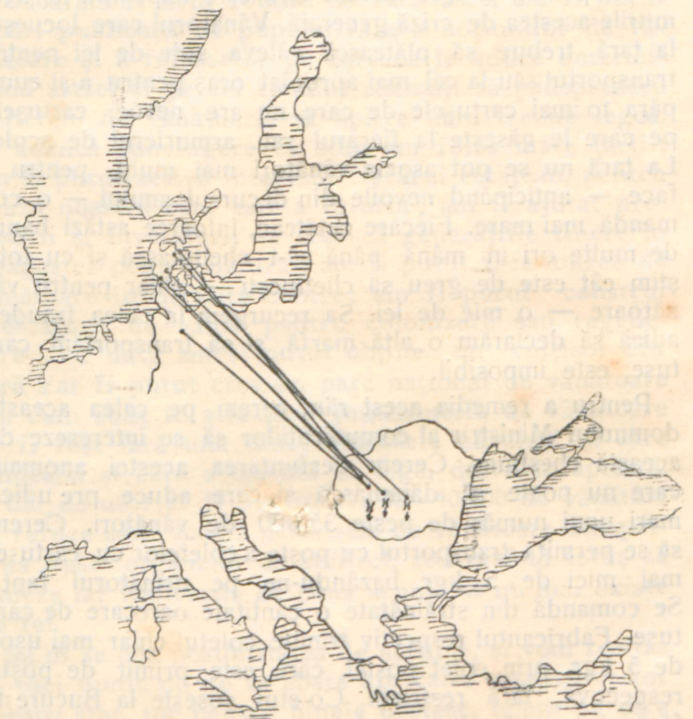
Cioara de câmpie (*Corvus frugilegus*) cu inelul Moskwa  
BIOH C 2270.

A fost inelată 3 Mai 1928 satul Seljeni-Gai, Governământul

Charkow Rusia. A fost vânată în satul Giugești, Județ Fălțiceni  
Februarie 1929.

Pescar râzător (*Larus ridibundus*) cu inelul Moskwa BIOH  
14.552.

A fost inelat la 1 Iulie 1929 pe lacul Kiowo, lângă Moscova,  
Gara Lobnia, Rusia. Prins și pus din nou în libertate Balta Burnaz,  
Comuna Tuzla, jud. Cetatea Albă.



Sborul berzelor trece din Danemarca înspre trecătorile Carpaților

*Pescar cu cap negru (Larus melanocephalus) cu Inelul Moskwa BIOH E 21.164.*

Inelul 6 Iulie 1920 Insula Orlov, Golful Tendra din Marea neagră, Rusia Găsit August 1930 Județul Buzău.

*Lopătar (Platalia leucorodia) cu inelul „Magyar. Kiralyi Köspont Budapest” 3389.*

A fost inelat în cuib la Kisbalaton 17 Mai 1925. A fost vânat Balta Strebarna lângă Silistra 14 Mai 1931. Această pasăre de 6 ani a plecat se pare dela locul său de origină pentru a cloci în baltă, nu a fost deci vânată în timpul migrației.

### Berze albe (Ciconia ciconia)

*Numerile stațiunii ornitologice Peter Scovgaard, Viborg Danemarca:*

1216 inelat Skaerbaek. ucis Turnișor, lângă Sibiu 6. VIII. 1923.  
4236 „ 9. VII 1918 Gredstedbro ucis 14. IX. 1928. Hotar Valea mare, Gurahonț.

3456 inelat 1927 Onsild, ucis Septembrie 1927 Huedin.  
1241 „ 1921 Terring, ucis 24.IX.1923 Wolkendorf lângă Brașov.

*Stațiunea ornitologică Rossitten. Germania:*

19833 B inelat 8.VII.1930 Com. Laake, lângă Neuhaus, Județ Beeckede a. d. Elbe, prins și pus din nou în libertate Soimus, Județ Deva 25 August 1930.

### Barza neagră (Ciconia nigra)

*Stațiunea ornitologică Peter Skovgaard Viborg, Danemarca.*

2555 inelat Havno Vald 1925, ucis 25.IX.1925.

SILVIA SPIESS  
Conducătoarea Secției Ornitologice  
al Oficiului Vânătorilor Regale Sibiu



Harta Danemarcei unde sunt însemnate toate cuiburile de vulturi și dintre cari nici unul nu mai este locuit.— (După Peter Skovgaard-Viborg, Danemarca\*).

\* Prin intervenția Oficiului Vânătorilor Regale, casa pădurilor a ordonat ca pe toate terenurile și pădurile statului, să nu se taie copacii pe care se găsesc cuiburi de Vulturi sau Aqvile. O. V. R. ne roagă să mulțumim și pe carea aceasta D-lui Drăcea Ad-torul C. A. P. S. pentru că a sprijinit această idee dând ordinul de mai sus.

## INCEPUTURI IMBUCURĂTOARE

de MIHAIL BEJENARU  
Pomârla-Dorohoi

În ciuda vremurilor de accentuată criză financiară în care ne sbatem de un timp încoace, tot se mai găsesc oameni cu dragoste pentru cultura noastră vânătoarească, să-și sacrifice o mică sumă de bani, pentru înființarea de muzee vânătoarești. Avem nevoie de ele și încă mare. Ele sunt produsul cumințe a unor generații de vânători, conștienți de însemnătatea acestei bogății încă nestinse a Țării Românești. Deci înființarea lor, o salutăm cu mare bucurie. Nu există satisfacție mai mare, nimic nu mulțumește ochiul vânătorului mai mult, decât atunci când vine să viziteze un asemenea muzeu; el, se simțe că trăiește în sânul naturii, ce ia fost atât de dragă!.. Și nu numai pentru un vânător, dar pentru toți acei, ce vor să se convingă, că vânătoarea, e un capital de ordin principal în produsul economiei noastre naționale.

E costisitor înființarea unui astfel de muzeu, dar acolo unde este voință sunt mijloace. În județul nostru nu avem un asemenea muzeu!.. dar cel din urmă pas, intenționează a-l face „soc. de vânătoare „Cerbul” din orașul Dorohoi.

Vrednicii conducători ai acestei societăți, în ședința Consiliului de Administrație, au luat hotărîrea de a înființa un asemenea muzeu. Domniile-Lor merită toată lauda și vor rămâne pildă vrednică de imitat generațiilor ce vin, călufând prin acest gest să dea o directivă sănătoasă, culturii noastre vânătoarești.

Dacă muzeele noastre sunt reliquie ale timpurilor ce trec fugare, apoi tot ele, sunt simbole de muncă cinstită ale oamenilor de bine. Am convingerea că acest gest, ce va deveni în curând fapt îndeplinit, va fi imitat de celelalte societăți de vânătoare din județ, a căror conducere pricepută stă în mâna unor oameni ce merită toată atenția și a căror stare socială le impune să o facă.

*Asemenea fapte trebuiesc să fie sprijinite de oricine și mai ales de vânători.*

Pornim la muncă hotărîtă și stăruitoare și rugăm pe bunul Dumnezeu să ne ajute să ducem la bun sfârșit această operă atât de grea și costisitoare — dar atât de frumoasă și folositoare.



## C Ă Î N I

de GEORGE SCRIOȘTEANU

I

Dimineață minunată de Octombrie, călduță și ozonată de parc'ar fi în August.

Generos, soarele ne îmbie cu razele lui dătătoare de viață, în cari se oglindesc cu tristețe făcliile galbene ale toamnei.

Automobilul unui prieten cu inimă bună, dar cu nervi ascuțiți și cu migrenă continuă, ne poartă cu înțeleală de gând spre zăvoaietele râului Argeș, unde vom face vânatoarea de sitari, cea dintâi la care purcedem în toamna, aceasta, îmbelșugată cu de toate și totuși săracă și tristă ca niciodată...

Sorocisem să pornim numai trei inși : adică eu, Nae, un vechi prieten și coleg de liceu azi „dipotat” și mare „aproprietar agricol” și inginerul E., prietenul cu inimă bună, dar cu migrenă continuă, pe care cu greu îl rup ocupațiilor sale zilnice, covârșitoare și prea multe, care-l ambetează, cum zice domnia sa și-i dau migrene nesfârșite...

Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, mai ales când își vâra dracul codița și se mai încurcă și ițele : al patrulea tovarăș de vânatoare căzut ca din cer, confratele Alecu dela o gazetă economică, în care-ți găsești zi la zi, polițele protestate, ni-l vâra întâmplarea, așa nitam-nisam în *triumviratul* nostru și... vrei nu vrei, bea aghiasmă Cucoane Ee-milică (hait ! i-am spus numele) și ia-l și pe el în „Nash”-ul d-tale încăpător și elegant.

Cuconul Emilică, a strâmbat puțin, (ca de obicei) din năsucul d-sale fin și sumes, și-a întristat oare-cum obrăjorii, durdulii, brăzdați de vimișoare roșii, a holbat o... „leucitică” ochisorii negri cu gene lungi, cli-pind des, de era gata-gata să-l apuce „o... migrenuță”, așa dis de dimineață, dar a tăcut chitic și... a înghițit-o și p'asta. Și astfel iată-ne tus-patru sburând în *Nash*-ul domniei-sale prin pulberea fină a cetei, care ne ține drumul, ca o năzărire de vis, fugând și ea cu noi și îngrămădindu-se până în adâncurile albastre ale orizontului.

Pe câmpuri, toamna, cu mână îmbelșugată și-a semănat rugina, înveșmântând coline și văi în lințoliu de aramă.

Bruma a sărutat ușor pământul pudrând cu argint câmpiile golașe ce se pierd, încetoșate și triste, în adâncurile albastrii violete, din zarea îndepărtată, ca niște uriașe oglinzi aburite, cu lumină difuză, stearsă...

Sub bolta umbroasă a bătrânilor arbori cari și-au îmbrățișat coroanele, șoseaua șerpuește murdară și plină de gropi și de hopuri spre apele *Sabarului*, în jurul căruia sălcii pletoase și trestii firave, năclăite în lumina de aur a soarelui, par făclii de ceară aprinse, ce oglindesc, în apele râusorului, coroane de sofran, din care frunze desprinse, fășioare de chihlibar pluti-tor, cad legănându-se ușor, în tăcerea adâncă a zilei, în care nici o adiere nu se mai simte...

Cei patru... „crai de ghindă”. — gânditori și gravi de parc'ar merge să descopere o lume nouă, sau să facă cine știe ce ispravă grozavă, — urmăresc cu ochi de idolatru, din goana mașinei, pânzele ruginii din decorul toamnei sorbind frumusețea meleagurilor ce se perindă cu înțeleala vertiginoasă de film...

În depărtare, la un cot al șoselei, podul Argeșului ca un zid de argint din basme, barează par'că drumul încununat cu bolțile de smarald ale arinilor ce se întind deoparte și de alta a râului, formând zăvoaie minunate prin mijlocul cărora șerpuește năvalnic apele repezi ale Argeșului.

— Am ajuns, întrebă voios amicul Nae, iacă zăvoarele.

— Or fi răspunde liniștit conu Emilică, Argeșul are multe zăvoae.

Noi mergem însă la prietenul nostru Puiu, și până la moșia lui mai sunt câțiva kilometri. Ai răbdare.

— Nu știam, fac întâia oară drumul ăsta...

— Dacă nu știi, să taci, i-o reteză conu Emilică.

Nae, râde gălăgios, ascuțindu-și nasul încovoiat ca o cobiliță străbună la rădăcina căreia doi ochi vioi și verzi ca de găscam, arunca săgeți de lumină și de șirentenie conului Emilică.

— Nu ofensa „dipotatu”, coane Emilică, intervin eu, în glumă.

— Pe d-ta cine te-a întrebat? Nae n'are nevoie de avocat, doar asta e meseria lui, deși n'a pledat niciodată. Vezi mai bine de seferul d-tale că-mi sare mereu în spate. (Conu Emilică de frica migrenelor stă întotdeauna în automobil, în față, lângă șofeur).

— Figaro, treci jos strig eu câinelui, care simțise mireazma zăvoaiului și vroia să sară din mașină.

— Vezi, d'ăia nu e bine să ai câini ; că riști să-ți superi prietenii.

— Ah ! nu mă supăr, zice conu Emilică, mângâind blajin capul mătășos al câinelui.

— Și pe urmă unde mai pui că e o adevărată pepinieră de paraziți, apoi miroase urât, face gălăgie noaptea și nu te poți odihni... Eu am avut zece câini la moșie și i-am împușcat pe toți, zise Nae uitându-se chiondorâș la câine.

— Conac fără câini?!... N-am pomenit, intervin eu. Nu înțeleg o gospodărie la țară fără acest devotat pre-ten al omului.

— Ce tot spui dragă ! e absolut inutil acest animal ; mai ales lătratul lui noaptea e ceva groaznic, nu te poți odihni o clipă. E enervant, plictisitor, stupid...

— Păi tocmai asta-i menirea lor, să latre să-ți dea de veste, îl întrerup eu...

— Da' de unde, strigă Nae și mai dârz, aruncând priviri piezișe seterului meu, care se rezemase de el, — uite, eu nu mai am nici un câine la moșia mea, și nu le simt lipsa. Am patru arme în conac și 5 servitori și pace bună.

Câinii nu mă pot apăra de hoți mai bine ca slugile, când vrea hoții să te jefuiască, nu le pasă de câini. Le face o momeală, le taie un berbe și li-l aruncă să-l mănânce și te pradă cum vrea ei. Eu i-am ucis pe toți, și de atunci sunt liniștit ; unde mai pui că mâncau degeaba și în felul ăsta am făcut și o economie. He ! he ! prietene dragă, eu sunt fire practică, nu ca tine fire sentimentală, visătoare, boemă... ha ! ha ! ha !... Ce naiv ești !

Mă privea cu un aer de superioritate, din care se vedea și îngâmfare și milă.

— O să vină o zi când vei fi silit să-i prășești din nou frate Nae, îi zic eu, cam în doi peri. Ține minte vorba mea : cu lătratul lor ai să te obișnuiești numai atunci când vei înțelege, tu, fire practică și econoamă cât de folositor e un câine la casa omului și cu atât mai mult la moșia ta din pustiul Bărăganului, unde se pot întâmpla multe. După om vine câinele, a zis un mare cugetător al omenirii. Dar, credința și devotamentul lui până la sacrificiu...

— la lasă-mă n pace dragă, mi-o reteză scurt Nae, rămâi tu cu ideile tale...

Marș, marș, Figaro nu te mai rezema de mine să-mi murdărești hainele cumpărate cu bănișorii muncii, și aduse tocmai dela expediția colonială din Paris. Marș d'aci, tuta dracului.

Chemă câinele și-l iau în brațe.

Recunoscător, el îmi linge mâinele.

Nae trage cu coada ochiului la mine, apoi întoarce capul făcând o mutră acră și mormăind printre dinți cu scârbă :

— N'as face asta să mă poleiască cu aur.

— Ca să faci asta, spirit practic și econom, trebuie să ai suflet...

Ho ! tăceți că am ajuns, intervine împăciuitor conu Emilică.



Mașina se oprește brusc.

Suntem în fața conacului lui Puiu.

— Acasă-i boenul, întreb eu.

— Da! Numai că s'a dus până la vie, dar se întoarce degrabă, răspunde surâzând o șatema vaporeasă, înaltă și sveltă, cu ochi negri ca mura și cu o guriță mică, senzuală, cu buze subțiri, pe care mijeste un început de mustăcioară ca un pufușor, și prin care iese la iveală șiragul dinților albi ca laptele.

— Iată-l că vine, zise ea, arătând spre poartă.

Conacul lui Puiu, deși nu are clădiri pretentioase, e totuși simpatic și prietenos nevoe mare. Așezat într-o poziție pitorească, la câțiva metri în fața lui Argeșul, clipește mănios, desmiardat de boschete tinere de plopii argintii, de arini falnici și de bătrâne sălcii pletoase, care aplecate asupra lui parcă-i șoptesc o poveste dedemult, bătrână ca vremea, pe care numai el singur o înțelege.

Dincolo de apele Argeșului, un zăvoiu de plopi tineri strălucește în bătaia soarelui și ne mbie la vânatoare.

Puiu, bunul nostru prieten, ne întâmpină voios și ne asigură că i-a făcut mare plăcere vizita noastră.

Cu iavașaua pe nas și cu inima deschisă, el ne poartă la o gustare de dimineață, dar nouă nu ne arde de mâncare.

Doar cuconul Emilică servește un pahar de lapte calduț, așa „la botu calului“, apoi ne înșurim tus patru pe malul Argeșului și pornim spre zăvoiu cel mare din dreapta conacului, unde cad toamna puzderie de sitari.

Nae, fredonează fericit, o romanță franțuzească, la modă pe vremea când studia el la Paris; Alecu privește cu neașiu frumoasa panoramă a Argeșului, grăbind pașii spre zăvoiu învâluit în ceață, care dispare cu cât ne apropiem de el, iar conu Emilică mai în urmă, cu iavașaua pe nas cercetează cu răbdare cartușiera, înmărcă pușca și ne strigă supărat să-l așteptăm și pe d-lui, să ne ajungă.

Când sosim în marginea zăvoiuului băgam de seamă o disproporție: patru vânători și-un singur câine.

Nae, deși nu poate suferi câinii, totuși, în linia de trăgători ce o formam în zăvoi, el se înghesue șiret ocupând al doilea loc după mine, știind că în apropierea câinelui va trage în mai mulți sitari de cât dacă ar căuta singur. După Nae, al treilea, urmează confratele Alecu și al patrulea conu Emilică.

D-sa fiind mai greoiu, va ține flancul drept al liniei, mergând pe colnicele zăvoiuului și tot vânatul scăpat de noi, va trebui să-l ucidă d-lui.

Cât intram în marginea zăvoiuului, „Figaro“, prepelicarul nostru caută enervat și după o chetă scurtă în zig-zag se oprește ferm, înaintea noastră și pontează.

Pălpâind, se ridică un sitar mare și frumos, pe care avem cinstea să-l scăpăm și eu și Nae.

Conu Emilică tușește cu înțeles și ne strigă ironic:

— I-ați mai pus o aripă bre, de se duce așa turbat?!...

O înghițim așteptând alt sitar, pe care ne legăm în gând să nu-l mai scăpăm.

Dar zăvoiuul e plin de frunză și norocul sitarilor e vădit. Brumele ușoare cari au căzut până acum, n'au reușit să desfrunzească arborii, așa că e foarte greu de tras. Cât se ridică sitarul, frunza îl acoperă și nu-l mai vedem. Câinele face crochieri înotând greoi în rugii și hameiurile de pe jos sari acoperă pământul cu un strat des de verdeață, înalt de un metru prin care omul nu poate să străbata.

Lângă o tufă cu lăstari deși pe cari hameiurile stau impletite ca niște șerpuroși verzi, câinele se oprește din nou: al doilea sitar se ridică sperios din spatele nostru, dar până să ne întoarcem să tragem, se maschează în dosul unei tufe dese și ocrotit de frunze nu-l mai vedem.

Acelaș lucru se întâmplă și cu al treilea: cât se ridică, frunzele îl acoperă și nu putem trage.

Totuși căutăm mereu cu răbdare și cu speranța că

ne vor sări alții la luminșuri, și tot vom ucide câțiva. Dar cu cât mergeam în adâncul zăvoiuului, cu atât rugii de mare, hameiurile sălbatece și cucuta se îndesesc și se împletesc între ele, ca o plasă, prin care cu greu numai câinele mai poate străbate. Vegetația e atât de bogată în cât în mic, îți dă imaginea unui adevărat pampas.

Sunt atât de mari și deși rugii, încât ne învâluie și pe noi și acoperă câinele în întregime ca o adevărată boltă, pe sub care bietul animal dus de nobila lui pasiune, de-abia se târăște de nu mai vedem din el decât o spinare albă, care scormonește pe sub hameiuri.

Pe noi ne obosește groaznic, sunt locuri pe unde nu mai putem străbate, și deși vânam numai de o oră, totuși ne simțim atât de obosiți de parcă am fi căutat o zi.

Iesim la un colnic lângă un luminș mare, în mijlocul căruia câțiva puiendri de arini, drepti ca niște lumânărele, s'au înfrățit formând o adevărată insulă.

După o clipă ese din deșis și câinele sgâriat, plin de sânge și de ciulină, și se îndreaptă spre „insula arinilor“, în marginea căreia se oprește pontează cu gâtul întins și cu coada bici.

Ne apropiem în grabă și la comanda noastră, câinele scoală o pereche de sitari din care doborâra unul. Alecu.

— În sfârșit s'a rupt ghinionul, zice Nae, glumind, deși acesta va fi singurul sitar care se împuscă azi. Dar unde e conu Emilică, aud pe cineva strigând în urmă.

Ascult și într'adevăr deslușesc glasul firav al conului Emilică, care rămăsese iarăși în urmă și ne striga de zor:

— Heep-hep! da' unde dracu v-ați vârat? Ce oameni! bre, bre, bre!...

Îi strigăm să vină spre noi și continuăm vânătoreea. Câinele a intrat iarăși la deșis, și pontează din nou pe sub rugii, dar sitarii fug pe dedesubtul boltei verzi și până nu se simt încolțiti nu se ridică.

Mă vâr la câine și ucid și eu unul care cade aripat într'un deșis atât de mare și de încâlcit, încât nici eu și nici câinele nu putem străbate acolo.

Renunț la el și caut să ies din deșis, când două focuri trase unul după altul îmi atrase luarea aminte.

Nae ucisese și el un urechiat, sculat probabil de strigătele cuconului Emilică cari începuseră iarăși să se audă.

Mă îndrept într'acolo. În marginea unui păpuris des ca peria, câinele pontează din nou.

Îi dau comanda și totuși el nu se mișcă din loc. Mă fură doar ușor cu coada ochiului și repede și întoarce privirea spre păpuris. Îl îndemni mereu până când enervat se repede în păpuris ridicând un fasan care se depărtează supărat: cro, cro, crooo.

Intind pușca să trag, dar îmi aduc aminte că pe aceste meleaguri e oprită vânătoreea fasanilor.

În depărtare aud două focuri, trase unul după altul.

— Conu Emilică a tras, îmi strigă din urmă Alecu care venea spre mine, dar nu termină vorba și alte două focuri trase la fel, răbufnesc însoțite de glasul siteav al conului Emilică, pe care deabia-l deslușim:

— „Veniti cu câinele că a căzut bre!“

Ne îndreptăm într'acolo să-i ajutăm să-și găsească vânatul, dar deodată se ridică chiar dela nasul conului Emilică un stol de potârniche.

Cuconul Emilică cu mâinele încrucișate și cu arma pe umăr, le privește cum se pierd în deșis, făcând ochi largi de om surprins.

— De ce n'ai tras coane Emilică?

— Mi-a fost milă bre, prea erau gingașe, o potrivește conu Emilică. Uite am găsit și sitarul.

Am mai căutat până la amiază și am ucis câte un sitar fiecare, deși au sărit mulți. Nu se putea vâna însă din cauza frunzei și a deșisului.

Am renunțat deci să mai vânam, mai ales că era și ora prânzului și oboseala ne ajunsese.

Ne-am îndreptat apoi încetșor prin colnicele zăvoiuului spre conacul ospitalier al prietenului Puiu.

El ne aștepta cu masa întinsă.

Șatema cu pufușor pe buze, rumenă și dichisită în strae nouă, ne întâmpină în prag cu o sticlută de prăștină și cu aperitive strașnice, îmbiindu-ne să ne udăm puțin gâtlejurile uscate de obosală și să mai prindem și o leacă de poftă de mâncare.

În sufragerie o masă lungă încărcată cu toate bunătațile ne îmbia primitoare.

În garafe pântecoase, rubiniu din via boerului, aștepta să-l dăm de-a dușca, să deslege limbile și sufletele...

Din spre bucătărie se prelingeau ușor prin deschiderile ușei, arome de cozonaci calzi, de curcan rumenit pe varză călită, și parfum ademenitor de prăjituri...

Și petrecerea a început pe îndelete, așa cum îi șade bine și cum numai vânătorii știu s'o facă...

## II

Nu știu cât o fi durat cheful și nici când am pornit din conacul ospitalier al amicului Puiu.

Acest lucru a rămas un mister de nepătruns, atât pentru mine, cât și pentru cei doi tovarăși, Nae și Alecu.

Numai cuconul Emiliică ar fi putut să ne spună, fiindcă d-sa de frica migrenelor, nu bea, nu mănâncă și nici nu fumează... Dar nu era chip să stau de vorbă cu dumnealui.

Eu m'am deșteptat brusc din somn în timpul mersului, aruncat de un hop care a zguduit puternic mașina de m'a făcut să văd culoarea capotei pe care s'a brodat o clipă, puzderie de stele verzi, ce le vedeam numai eu.

Simțeam o durere neobisnuită la cap care mi se părea că s'a mărit grozav, că deabia'l mai puteam ține pe umeri. Mă pipăi binișor fiindcă aveam senzația că nu mai purtam pe umeri capul meu...

Mașina stătuse și ea locului înfepenită în hopul care mă... „dădu-se de grindă”.

Buimăcit vreau să întreb unde ne aflăm și ce s'a întâmplat, dar și tovarășii mei știau tot atât cât și mine.

Singur cuconul Emiliică era teafăr, dar supărat foc certa într'una șoferul care se scuza că n'a văzut șanțul din marginea drumului, în care intraseră ambele roți din dreapta ale mașinei.

Încetșor ne-am recules însă și am înțeles că mașina nu mai poate fi scoasă din șanț, decât dacă vom ridica-o cu brațele.

Pricepui, că nu era tocmai lucru ușor, pentru noi toțiși mă ridicai și scoborâi din mașină.

Cerul acoperit de nori, nu mai era punctat de nici o stea, iar luna scăpătase de mult... Intinericul cel mai adânc ne învăluia.

Răcoarea nopții ne trimetea adieri îmbălsămate cu arome de ierburi coapte în rugina toamnei.

Pe dibuite găsii pe Nae și-l întrebai cât e ceasul.

— Nu știu... e întineric beznă, îmi răspunse geoi și peltic fratele Nae.

— Ia vezi mă cât e ceasul? Ce dracu ți-e lene — îl îndemn eu.

Nae mormăi ceva neînțeles apoi îmi zise să mă uit la ceasornicul mașinei.

Deschisei ușa din față, pe dibuite și mă uitai la ceasornicul mașinei, luminat roz de un beculeț. Erau 4 ore de dimineață. Mă dau încetșor pe lângă Nae și-i spun:

— E de vreme Năică: Sunt numai patru ore.

Nae sări ars, se desmetici pe loc și-mi zise supărat:

— Cum, 4? Ai înebunit? Eu cred că nu-i decât... 9 seara.

Il duc la ceasornicul mașinei și i-l arăt: — uite-l, e patru.

— Patru? răspunde Nae trăznit. M'am dus dracului!

Ce-o să zică Nevasta mea căreia i-am promis să vin acasă cel mai târziu la patru după amiază, fiindcă seara aveam mosafiri.

Vai de capul meu! Ce o fi zis musafirii?!...

Bietul Nae, era disperat, se învărtea de colo până colo, văitându-se:

— Bine mon cher dar nu pot să pricep cum de-am ajuns la ora 4 dimineața numai la 10 km, de conacul lui Puiu, când am plecat dela el aseară la ora 9.

Unde am stat noi șapte ore? Unde?

— În câmp, chiar lângă podul Argeșului, răspunde cu șfială șoferul care se încerca să ridice cu „cricul”, oșia din urmă a mașinei.

— În câmp? Vai de mine, dar dacă ne omora cineva?!... Ei, cum s'a întâmplat asta, zise cuconul Emiliică, fiert, cu voce tremurândă.

— Păi să vedeți cuconilor cum s'a întâmplat, interveni șoferul cu mai mult curaj. Când am plecat aseară de la cuconul Puiu erați... să mă ertați boeri d-voastră... erați deee!... cam cu chef, dacă nu vă supărați!...

Eu... de asemeni, bătu-m'ar potca! Fiindcă vedeți d-voastră, un chef fusese în sufragerie și altul în... bucătărie, să iertați... Ca la cramă... de! ce s'o mai acoperim.

Și astfel am pornit-o cu toți pe la vre-o 9 ceasuri seara din conacul cuconului Puiu.

Mnealui nu strică nimica, zău boerilor că nu strică d-îni...

Bea... chiar la din contra... mnealui să-i dea Dumnezeu și Maica Domnului sănătate că bun vin mai avea! Tiii șarpe șarpe de vin, nu jucărie!

— Bine bine, lasă aprecierile betivule și spune mai departe, îl repede enervat cuconul Emiliică.

— Păi cum vă spunea boerilor, am plecat frumuseț pe poarta cuconului Puiu, ne care cu chiu cu vai a dat D-zeu și am nemerit-o. Cât m'am urcat însă în mașină am făcut trista constatare că volanul nu vrea să mă asculte: îmi fugea ca o năluca din mâini, iar mașina juca *controdanțul* dela o margine la alta a șoselei.

Ce să fac? Oricât mă trudeam să țiu drumul drept, nu era cu putință. Am mers eu așa pe dibuite până am trecut podul Argeșului și am ajuns în punctul ăsta. Desi eram destul de băut totuși mi-am dat seama că dacă mai merg așa înainte, în loc să intrăm în București, intrăm deadreptul în... cimitir!

Ce să fac? Asi fi oprit dar mi-era rusine de d-voastră care nu știți că sunt și eu... dealtfel, să scuzați, ca și d-voastră... *ciupit de filoxeră!*...

Mă gândeam ce-o să-mi facă cuconul Emiliică stăpănu-meu, care nu mă iartă așa cu una cu două.

Atunci am lăsat mașina la pas și am vrut să vă spun că nu mai pot merge înainte, dar am observat ca de... vorba ăluia, să scuzați vă rog... că, d-voastră habar nu aveati: erați cu toții în brațele lui *Morfel*... și sforăiați de mama focului...

Atunci ce mai tura-vura, mi-am zis: Iosca, fii băiat deștept. Dacă dorm boerii, dormi și tu, că doar om ești. Am tras încetșor mașina la un cot din marginea șoselei și... ne-am odihnit cu toți, slavă Domnului destul de bine, până acuma. Când m'am deșteptat era 3 și 45 de minute.

Hii! Te-ai ars Iosca, în zic eu, și binișor-binișor am pornit motorul și am luat-o spre București.

Acum însă altă nenorocire mă agată: nu mai ard farurile de la mașină și nu văd pe unde să merg. Aseară am uitat să sting lumina și până acum în 7 ore, cât am stat aci mi s'a descărcat bateria electrică și tot mergând așa pe întineric am vârat mașina în șanț și v'am deșteptat și pe d-voastră.

— Ne-ai deșteptat ce-i drept, zisei eu pipăindu-mi creștelul capului.

— Vă rog să mă iertați boerilor, dar n'am fost eu

de vină, ci... întunericul. Hei și acum hai să ridicăm mașina din șanț și să pornim cu Dumnezeu înaintea. Fu, să o pățim și pasta și pace bună!

Am încercat zadarnic să ridicăm mașina, căci nu s'a putut. N'am eșit din șanț până când n'am pus doi boi sdraveni cu o tânjală, dela o căruță cu zarzavat care călătorea și ea spre Capitală.

Când am pornit-o spre București era tot întuneric. Nae amușise cu desăvârșire. Il auzeam doar câte o dată oftând adânc, ca un om peste măsură de supărat.

Cuconul Emilică certa mereu șoferul strigându-i că-l bagă'n șanț. Numai confratele Alecu, deși cel mai tânăr dintre noi, totuși părea foarte liniștit. Fredona o romanță și zicea din când în când râzând cu poftă:

— A fost o vânatoare interesantă, cu peripeții multe. Parol d'honneur că mi-a plăcut. Am s'o țin minte. Zău că merită să fie scrisă...

I-am ascultat dorința și m'am trudit s'o scrijez...

Când am ajuns în Capitală începea să se crape de ziuă.

Orașul proiecta pe cer o lumină argintie, palidă, care tânjea parcă și se împletea cu aceea a zilei.

În sfârșit-am ajuns acasă pe lumină. Fiindcă Nae era mai central și în drumul nostru l'am dus pe el cel dintâi la domiciliu.

Când s'a dat jos din mașină era năucit de nu știa

ce să mai facă. Și-a luat bună ziua dela noi, într-o grabă nebună, apoi ca o vijelie a urcat scările în goana mare până la primul etaj, unde locuiește. Era atât de grăbit încât uitase să-și ea și epurile din mașină. Am sărit jos și am apăsat pe butonul soneriei să-i dau epurile.

Din casă deslușeam țipete și gălăgie ca și cum s'ar fi certat rău cineva. Deodată aud pași apropiindu-se pe scară, apoi pe cineva cum scoboară în fugă, vătându-se: ce să mă fac, vai! ce nenorocire!...

Când se deschise ușa, Nae apăru cu capul gol, cu părul vâlvoi, și galben la față cum e ceara.

El se rezimă de ușă și-mi zise cu glas sugrumat:

— M'a călcat o mare nenorocire: mi s'a devastat conacul! Hoții mi-au omorât paznicul, un bătrân de încredere care-l aveam moștenire dela tată-meu. Bietul Moș Badea! M'a ținut în brațe când eram copil.

Servitoarea care venea după el, îi luă vorba din gură zicând:

Conașule, știți că au luat tot: și argintăria și covoarele. Pe cel mare din antreu care spune conia că v-a costat o sută de mii lei, l-au furat deasemenea.

— Nae tăcu își luă epurile pe care-l trecu servitoarei apoi îmi întinse mâna și-mi zise doborât:

— Ce să mă fac, frate? Ce zici tu...

— Ce să zic, Nae... Căinii!...

## L A V U L P I

de R. BORJAN

Vânător șef

Eram pe vremea aceea în serviciu ca silviculter ajutor la moșia contelui Ledebour-Wicheln în Boemia.

În fața bisericii se adunase atâția bătaiași pentru o vânatoare, încât am fost nevoit să trimit peste jumătate din ei acasă. Anunșasem că-mi trebuie 8 băieți, însă au venit peste douăzeci; parte din ei pentru câștig, majoritatea însă din pură curiozitate.

Mi-am ales dintre ei băieți mai mari și în vârstă, bine îmbrăcați și încălțați și am avut de furcă cu ceilalți până să scap de ei! Nici unul nu voia să cedeze altuia.

Ținta noastră era în ziua aceea un desiș de brazi cu o suprafață de circa 200 pogoane, care de câteva zile era înmormântat sub un strat gros de zăpadă. În toate părțile se vedeau urme de vulpi, căprioare și iepuri. Nu era de mirare, fiindcă în acest desiș se aflau câteva vizuini mari, protejate de hățiș aproape de nepătruns, care atrăgea toate vulpile din mari depărtări. De aceea am plecat toți, plini de nădejdi și voioși spre ținta noastră! S'a repetat în mai multe rânduri și s'a pus bătaiașilor în vedere, că trebuie să păstreze cea mai mare liniște, așa încât nu se auzea decât zăpada scârțâind sub picioarele noastre. Cu un vânt favorabil ne apropiam de desișul înzăpezit, având foxterierul cu păr țepos, pe care, în afară de faptul că era bătrân și cuminte, îl țineam și legat de o curea. Pe urmă s'a ales un bătaiaș mai încercat care știa rostul, cari și în alți ani, a fost întrebuițat în acest scop, — ca să așeze un fel de plăși de sarmă la eșirile și la intrările vizuinilor încât să împiedice vulpile să se refugieze în ele în timpul bătaii. Două vizuini au fost cu metoda asta asigurate și la a treia, care se afla

la un loc mai deschis și potrivit, a fost postat un vânător — găurile vizuinei rămânând libere.

După o jumătate de oră împlinită, bătaiașul s'a înapoiat alb ca un „om de zăpadă“ și după asta am aranjat și restul bătaiașilor la locurile lor, cu promisiunea că se aleg cu bătaie dacă fac gălăgie sau dacă părăsesc direcția lor. Întâi am ocupat locurile noastre pe linie și pe urmă s'au pus bătaiași în mișcare; două fluerături ascuțite i-au deșteptat și a fost semnalul de înaintare! Din cauza zăpezii prea mari înaintau tăcuți și foarte încet, așteptăm și stăm dela început pregătiți, știind dela iubita noastră cumătră, îndeosebi dela exemplare mai bătrâne și și-rete, cu ce plăcere se pun numaidecât în mișcare cu aceste ocazii.

Mă uit la vânătorul vecin cum ia pușca la ochi, însă imediat o lasă iarăși jos, cu siguranță, una din cele cu fracul roșu a trecut ca fulgerul peste linie și nimeni n'a putut să tragă în ea! — A trecut cam un sfert de oră, și nu s'a arătat nimic. Pesemne n'a fost speriat vânatul de omul care astupase găurile la cele două vizuini, sau vulpile au preferat astăzi să stea în bârlog, în loc să se plimbe prin zăpada mare? În acest moment se aud două focuri la vecinul meu. Puțin mai târziu zăresc și vulpea. A scăpat teafără, dispărând cu o săritură elegantă. Aud și injurăturile furioase ale vecinului, care astăzi parcă și-a dat un rendez-vous cu toate cumetrele din terenul meu! Intr'adevăr, după un scurt timp, au răbufnit iarăși două focuri, în aierul geros și liniștit, de data asta n'am văzut nimic, însă nici prietenul meu n'a mai injurat — pesemne a împușcat vulpea!

Bătaiași au executat foarte bine programul, încet, ca pisicile se apropiu de noi, până ce din zăpadă au apărut în fața noastră cu obrajii lor înroșiți de ger.

Prima bătaie a fost terminată; rezultatul o vulpe împuşcată de fericitul meu vecin.

În a doua bătaie speram și eu la vr'un succes, fiindcă locul meu de data asta se afla în apropierea unei vizuini mari, cu mai multe eșiri, așezată în mijlocul unei poeni.

În desişul de brazi ciripesc domol pițigoi și sticleți, se aude și câte o mierlă, iar din marginea pădurii mari, îmi isbește urechea vocea răgușită a unui cioroi; — afară de asta domnește o tăcere adâncă! Indată însă desişul dinaintea mea a înviat! 4 căprioare trec buzna pe lângă țitoarea mea și după ele, aproape învelit de zăpadă — un iepure. Acuma bătaiașii au ajuns și în partea aceia a desişului, care este foarte bine populat cu vânat și pentru asta trag nădejde sigură, că o vulpe trebuie să-mi cadă în mână!

Văd cum deodată se scutură de zăpadă vârful unuia din brazi, iau repede pușca la ochi și aștept pregătit! Semnul cu bradul a fost bun de tot; într-o clipă zăresc și chipul șiret al cumetrei roșii lângă brad, iar până să se poată ascunde din nou, plumbul meu i-a stins viața! Iarăși se apropiu bătaiașii de noi și în fine au eșit în linie — vânatoarea de vulpi terminată, iar rezultatul total — 2 vulpi frumoase. Veseli ne-am luat rămas bun dela ceilalți vânători și plecăm spre casele noastre.

În luna Decembrie, în deosebi aproape de Crăciun, blana cumetrei roșii are cea mai frumoasă culoare și desime a părului.

Trecând după vânatoare de vulpi prin sat, am putut observa, cu mare satisfacție, că toate nevestele tinere și frumos se uitau cu dor și drag, nu știu, după mine, s'au după vulpile spânzurate de Ruksak!

## CÂINII VAGABONZI

de: ÖTVÖS BALASZ

Casa Verde-Timișoara

Multe s'au scris despre pagubele ce le fac câinii hoinari pe teren; multe proiecte s'au comunicat pentru stărpirea lor sau pentru înlăturarea daunelor cauzate de aceste răpitoare.

A fost însă vorba mereu despre ciobani sau plugari, cari nu ies la munca câmpului, decât însoțiți de câini „păzitori de casă”.

Nimeni nu amintește însă câinii de rasă, chiar de vânatoare, cari într'adevăr fac mai mari ravagii, ca cei ai ciobanilor, ai plugarilor.

Iată câinele lup. (Adevăratul său nume: câine ciobănesc german). Această rasă, care a dat dovadă de o inteligență extraordinară și de utilitate multiplă, a fost — și este încă — întrebuintată cu mult succes de poliție și de armată, de această din urmă ca însoțitori ai sanitarilor, pentru căutarea răniților și morților pe câmpul de luptă.

A ajuns la modă. Nu se putea închipui o cucoană sau un cavalier comme il faut, să nu aibă un câine lup! În piața Budapestei am ascultat în anii de după războiu un discurs între o preocupată de găini și o doamnă elegantă, însoțită de un frumos câine lup. „Frumos câine aveți doamnă, l-ați putea duce la o expoziție. Dar are pedigree căci al meu are, a și fost premiat la expoziția cutare, etc.

Ce s'a ales însă din câinii lupi, ținuți numai de lux, numai pentru că așa cerea „bonton”-ul? Nu li s'a dat dresajul necesar, ca disciplinați să stea cuminiți acasă, când stăpânul nu-i lua la plimbare. Câinele se plictisea, sângele lui iute, plin de temperament nu-l lăsa pe pace, se folosea de prima ocazie să scape de sub supravegherea servitorilor și o lua rasna prin oraș, prin sat, prin câmp și pădure. Ori câinele lup are multe însușiri de câine de vânatoare, îl pasionează vânatul, ține bine urma vânatului, e rezistent la fugă și atât de inteligent, că dacă mână vânat cu un tovarăș tot atât de inteligent, ca el, nu-i scapă vânatul urmărit.

(În ultimii ani câinele lup a cam ieșit din modă, tocmai că e pasionat vânător căci, dacă urmărește hoțul pe câmp sau în pădure, se abate dela urma hoțului imediat ce dă o urmă proaspătă de vânat).

Iar câinele de rasă, deprins odată cu braconajul, nu mai are leac de vindecare câte zile va trăi.

Asemenea, cel mai inteligent câine de vânatoare, prepelicarul. Tovarăși de vânatoare, cari aveți prepelicar, puneți mâna pe piept și jurați sincer, oare câi-

nele, prepelicarul vostru care este complect dresat, nu vă strică vânatoarea, fugind după fiecare epure pe care îl vede fugind; în timpul, când nu vânați cu el, îl țineți oare închis în curtea lui, ca să nu scape pe teren, să nu vă evacueze terenul de epuri, mai ales de căprioare?!

Iată pădurea, casa verde, exemplu eclatant. Pe timpul iernii punem otravă pentru distrugerea răpitoarelor și în rieceare iarnă găsim otrăviți câte 6—7 câini lupi și cam tot atâți prepelicari.

Ravagiile ce le fac acești câini de rasă vagabonzi, sunt cu atât mai mari, cu cât legea nu permite să ucizi câine de rasă, ci îți impune, că, dacă îl găsești pe teren, să-l prinzi, să-l duci acasă pentru a-l păstra, să anunți în gazete căutându-i stăpânul. Dar câți câini de aceștia se pot prinde, câți vin la tine când îi cheami? Iar dacă reușești să pui mâna pe ei: să-i închizi acasă într'un chenil (oare toți vânătorii de profesie au chenil?) acești câini de rasă urlă toată ziua, toată noaptea, rupe sârma gardului cu dinții, sapă sub gard, scapă și o ia pe teren, să-și continue adevărata lui meserie.

De câte ori vedem noi — (fiind aproape de oraș) — hoinărind prin teren astfel de câini lupi și prepelicari? Prinde-i, dacă poți, căci, abia te-au văzut, au și șters-o. Să-i împuști, n'ai voce. (Un vânător al nostru dat în judecată de un cioban pentruuciderea unui câine ciobănesc, care hoinărea și mâna vânat zilnic în pădure, a fost amendat de lege aplicându-i-se o amendă — plus avocat, etc. — de peste 15.000 de lei).

Nu înțeleg, de ce să nu aibă dreptul arendașul terenului, sau personalul să nimicească aceste răpitoare? Că e câine de rasă? A fi câine de rasă, de utilitate, incumbă și absoluta necesitate de a fi dresat. Ori un câine dresat va sta frumos acasă iar dacă stăpânul nu-l dresează, nu-l folosește în îndeplinirea adevăratei sale chemări, ce nevoie are de câine de rasă, care, cum am văzut e mai răpitor ca cele mai mari răpitoare?!

Linșteea terenurilor mărginite de orașe, de comune mai mari, ar fi cu mult mai asigurată, dacă legea n'ar face excepții ca aceste „javre pedigrate” ci le-ar considera pur și simplu câini vagabonzi, adevărate răpitoare, cum sunt de fapt!

Bine ar fi, să ridice cineva glasul și asupra acestui punct, când se va modifica legea pentru protecția vânatului!

# VÂNĂTOARE REGALĂ

Despre vânătoarea Regală care a avut loc prin împrejurimile Timișoarei, ziarele au adus tot felul de vești, care de care mai incompetente, motiv care ne determină să dăm cititorilor revistei noastre amănunte pe care le deținem chiar dela marele maestru al vânătorilor regale, E. S. Anton Mocsonyi. D-sa a avut bunavoința să primească în audiență pe redactorul nostru, dându-i rela-

M. S. Regele și Măria Sa Marele Voevod Mihai, au descins împreună cu oaspeții și oficialitățile, din trenul regal ce oprise chiar pe terenul de vânătoare, Duminică dimineața. Printre invitați notăm pe Domnul Poklewski Coziel, Domnul de Hauteclocque ministrul Franței, Domnul Berns însărcinatul de afaceri Suedez, Domniile: Ionescu-Sisești, Ministru al Agriculturii și Domeniilor,



Foto Berman

*M. S. Regele trecând la alt post de pază pe o linie de exploatare, în pădurea Casa Verde, Timișoara. Relevăm faptul că M. S. poartă arma deschisă înainte de începutul vânătoarei, lucru care ar trebui să servească de exemplu multor vânători.*

țiuni care privesc, pe lângă modul cum s'a desfășurat vânătoarea, și lămuriri tehnice vânătoarești. Iată pe scurt datele esențiale care interesează pe toți camarazii noștri. Vânătoarea a fost organizată în cuprinsul Ocolului Silvic de Vânătoare Regală Timișoara și anume: Duminică 6 Decembrie 1931, pe teritoriul Pișchia (Bruckenaue), unde printr' o fericită întâmplare calea ferată Timișoara-Radna atinge marginea pădurii în care se vâna.

General Balif, ad-tor al domeniilor coroanei; A. Mocsonyi marele maestru al vânătorilor regale, General Ilasievici mareșalul palatului, General Manu Comand. Corp. II de Armată, Al. Buzdugan, Deputat V. V. Tillea. Invitații care și-au scuzat absența au fost D-nii Preziosi ministrul Italiei și G-ral Vlad.

Vânătoarea a fost organizată de D-l N. Săulescut directorul vânătoarei din ministerul domeniilor, asista,

de D-l șef al ocolului, Ing. S. Ivic Vrbitsky și inspectorii de vânătoare Ciorogaru, Costescu și Vasiliu.

Vânat abundent, spectacol în adevăr impresionant. Zeci de epuri și fazani, alternau la fiecare bătaie cu căprioare și potârniche, pe o vreme admirabilă, dimineața fiind pământul puțin înghețat apoi moia până seara. La ora mesei, fiecare oaspe a primit în mijlocul pădurei, un pachet cu mâncare și este interesant de notat că M. S. Regele și Măria Sa Voevodul Mihai, au pus să se scoată leagănul dintr'o căruță și așezându-se pe el, au desfăcut hârtia pachetului cu merinde pe genunchi, la fel cu ceilalți, mâncând cu poftă în decorul rustic, lucru care ne amintește de o veche zicătoare vânătoarească: „Vânătorul mănâncă în pădure, ca uiiul

rabii și a aratat un interes deosebit pentru vânat și vânătoare:

Rezultatul definitiv al vânătoarei a fost următorul:

Epuri	438	bucăți
Fazani (cocoși)	255	»
Sitari	6	»
Vulpi	3	»
Diverse	21	»

Total 723 bucăți

Se relevă faptul că în toate bătăile au eșit multe căprioare, a căror țapi lepădase coarnele, timpul fiind înaintat, totuși au fost văzuți în cursul vânătoarei 3 țapi, care nu pierduse încă coarnele, dintre care unul foarte bun cu 6 ramuri.



Masa de prânz în pădurea Pișchia-Timiș.

Foto Berman

M. S. Regele, Măria Sa Marele Voevod Mihai, D-l Stoicescu, D-l A. Mocsonyi, D-l G-ral Balif, D-l Balif jun., D-l A. Buzdugan, D-l G-ral Ilasievici, D-l Dr. Udrisky, D-l Poklensky Coziel, D-l Hautecloque, D-l Ministru Ionescu-Sisești

din ghiare!“ Seară, trenul regal a dus pe M. S. și suita înapoi la Timișoara, unde trenul a fost oprit în Gara Fabrică. A doua zi de dimineață 7 Decembrie, pe terenul „Casa Verde“, la 1 km. de Timișoara, vânătorii s'au dus cu trăsura. Și la această vânătoare, rezultatul a fost deplin. Repauzul dela ora prânzului, a fost ținut tot în pădure, unde s'au adunat în jurul focului, Suveranul, Măria Sa Voevodul Mihai și înalții oaspeți, comentând evenimentele din cele 2 zile de vânătoare.

O întâmplare care a stârnit admirația asistentei a fost felul cum Marele Voevod Mihai și-a manifestat părerea despre vânătoarea aceasta: „Mi-a plăcut foarte mult, mai mult decât automobilul!“ Această entuziasm copilăresc nu ne miră, deoarece tânărul viăstar al familiei noastre Regale, este nepot și fiu de vânător.

M. S. Regele a fost în bună dispoziție, a tras admi-

Deasemenea relevăm faptul că au mai fost circa 9 sitari din care s'au vânat 6, notați că suntem în luna Decembrie. Față de anul trecut, numărul epurilor vânați a fost mai mic, din pricină că anul acesta a bântuit mai în toată țara boala printre ei. Numărul fazanilor a fost în schimb mai mare, grație străduințelor depuse de D-l Ötwös Balász maestru fazanier, dela Casa Verde.

Măriei Sale Voevodului Mihai i-a plăcut foarte mult un fazan care a fost dat la împaiat, spre a se darui ca amintire dela vânătoare Marelui Voevod.

Vânătoarea regală s'a terminat în seara zilei de 7 Decembrie, când trenul regal a adus la București pe distincții vânători, care s'au putut convinge și de data aceasta că vânatul este o bogăție însemnată a acestei țări și că vânătoarea trebuie să se bucure de toată atențiunea celor ce se ocupă de trebile noastre publice.

Gh. Lehrer

## FRATE NICOLAE

— URSUL DIN CARPAȚI —

RECENZIA UNEI POVESTIRI TRĂITE DE ING. INSP. SILVIC EMIL WITTING

Introducerea acestei lucrări, rezumă în 6 pagini, 12 milioane de ani, explicând cititorului evoluția geografică, pentru a determina pe cea zoogeografică a pământului, în legătură cu masivii noștri muntoși și vânatul care trăește la noi, dar în special vorbește de munții Parângului și peștera Ciuclovina, care sunt factorii determinanți pentru a dovedi teza că fauna țării noastre, mai ales prezența ursului, este consecința schimbărilor geografice din timpurile ancestrale.

Capitolul I, ne introduce în starea primitivă a luptei pentru existență în special între om și urs, descrie un episod din lupta unui om înarmat cu o secure, urcat în pom de frică și a ursului care sfâșiase o vacă, și care prinsese mirosul urât al omului din pom. Turbat de furie, se urcă la om, care în frica morții, dă o lovitură de secure, ce despică fruntea ursului, amândoi cad din pom, ursul mort, omul leșinat.

Dispariția unui reprezentant al forței primitive în fața slăbiciunii lașe.

Capitolul II, povestește o întâmplare cu un urs la vizuină (Ciuclovina) care deși se afla în fața a doi oameni înarmați, omoară pe unul, pune pe fugă pe celalt și se alege numai cu un glonte în laba din față. De data asta învinge ursul.

Capitolul III, este o istorisire captivantă a unui urs prins în capcană, urmărit de Ion al Floarei care avea la activul său 19 urși. Două focuri trase din armă cu cremene nu pot doborî ursul, care ajunge pe vânător și îl scalpează. Cu mare greutate vânătorul ajunge în sat fără arme și fără blana celui de-al 20-lea urs peste care zăpada ernei își va așterne haina, ștergând urmele tragediei.

Următorul capitol vorbește de modul cum o ursoaică își crește puii în timpul iernei la vizuină, trecând la cellalt cu povestirea felului de trai al ursoaicei și puilor în zile de primăvară.

Trece apoi la felul de a se hrăni, cu otavă și jir, la felul cum se mișcă în pădure, cum ia urma diferitelor animale, până ajunge la urma unei căprioare peste care simte miros de vulpe; se ia după urmă și dă de cadavrul căprioarei, moartă din cine știe care cauză. Descrie atât de sugestiv modul cum ursoaica sfârtecă cadavrul în tovarășia puilor ei, iar după acest regal neașteptat, se înfundă, în revărsat de zori, în desigur de nepătruns, pentru a se odihni tot timpul zilei.

Capitolul următor vorbește de expediția grupului de urși primăvara, întâlnirea ursoaicei cu oameni și cu semeni de ai ei masculi, și felul lor de comportare în toate aceste situații. Trece apoi la povestirea felului cum cel mai solid dintre puii de urs, doboară primul animal viu, care era un grăsum, dintr'un cârd de porci mistreți, povestire legată de o mulțime de petipeții, redată cu un realism în adevăr emoționant.

Felul cum atacă ursoaica o stână, ocupă două capitole din această frumoasă lucrare. Lupta veșnică dintre om cu câinii săi deoparte, și vânat pe de alta, formează un studiu prea bine prins de autor, redat de o pană tot atât de bine încercată. Dela felul cum ur-

soaica atacă stâna și fură o oaie, autorul descrie un atac asupra turmei de oi la pășune, care de data asta devine fatal pentru ea. Simțită și încolțită de câini, se scutură de ei, în vreme ce unul din puii ei este prins de ciobani. În căutarea puilor, ursoaica face ravagii printre vitele mari dela stână, apoi luând urma puilor pierduți, găsește unul cu care părăsește aceste locuri de tristă memorie. La altă stână, încearcă apoi aceleași atacuri curagioase, iar când și acolo lucrurile se strică, prin sosirea vânătorului, ursoaica intră în murișuri, unde găsește hrană din belșug pentru pui și pentru ea. Vine sezonul de toamnă, când vitele coboară spre șes, ursoaica și puii au blana frumoasă, toată slăbiciunea a dispărut și pot suporta ușor privațiunile iernei. Perioada împerecherei a sosit și ursul, același urs cu care s'au mai întâlnit, se unește cu ursoaica, în impresionanta noapte de toamnă, sub crăcile bradului secular.

Inevitabilul se întâmplă. Reclamațiunile țăranilor păgubiți, amenințările, etc., obligă pe arendașul terenului să pornească la vânătoare. Urmărind ursoaica cu puii, vânătorul și fiul său îi descoperă în cele din urmă într'un plai. Ursoaica este doborâtă de focul fiului care ucide primul său urs. Incepe pentru puii de urs, după uciderea mamei lor, zile triste. Despărțiți unul de altul, cel mai slab cade mort la o vânătoare cu bătae, în vreme ce singurul rămas din familie, pornește la deal, tocmai când toate celelalte viețuitoare coboară muntele. Hibernarea ursului începe, și când primăvara aduce pasărilor din Sud, iese și ursul din vizuina pe care o cunoaște de pui.

Ursul pornește din nou pe drumul învățat dela mama ursoaică decedată, dă năvală prin turmele de oi la stână, răpește cu măiestrie oaie după oaie, până ce-i merge faima de mare meșter, botezat cu porecla de „Frate Nicolae”.

De acum înainte, începe o viață de aventuri săvârșite cu un curaj și o siguranță extraordinară. Ursul „Fratele Nicolae”, atacă cârdul de cerbi și doboară la întâmplare o ciută bătrână, se duce la casa de adăpost, unde sfâșie o vacă, sfărâmă apoi încuietoarea grajdului, dar alarma dată îl oprește dela atac. Acum nu mai ține seamă de țipete și urlete nici de lătrat de câine, ci se duce cu hărmălaia de câini și îmbovărașit de amenințările ciobanilor, direct la turmă, își ia melul sau oaia și pleacă liniștit în desul pădurei.

Continuând astfel, autorul urmărește an cu an, anotimp cu anotimp, viața urșilor și din felul cum este descrisă fiecare situație, se poate vedea și înțelege cât de profundă cunoștință, cât de vastă experiență și cât de îndelungat studiu a trebuit autorului, pentru a putea povesti tuturor, despre acest răpitor în general atât de puțin cunoscut.

Cartea d-lui ing. inspector silvic Emil Witting, este scrisă pentru vânătorul de munte încercat, este un document prețios pentru începător și un obiect de atracție captivantă pentru iubitorul de literatură.

Analizând această lucrare din punct de vedere științific vânătoresc, nu putem să aducem decât elogiul autorului, care este reputat în Europa întregă, ca unul dintre distinșii și încercații vânători de munte.

Dacă am reține numai felul documentat cum descrie autorul, faptul că ursul nu ține socoteală de câinii dela târlă când este vorba să-și ia tributul — fie o oaie, fie altă vită — din turmă, ar fi suficient să înțelegem cât sunt de absurde dorințele ciobanilor, de a avea un număr cât mai mare de câini la stână. Câinele nu are altă putere, decât să atragă atenția prin lătrat, asupra apropierei vreunei fiare, de vite. Pentru asta nu este nevoie de zeci de câini, ci numai de unul sau doi câini buni. Probleme de acestea, precum și multe altele, care să explice toate misterele de până acum ale istoriei naturale a ursului, autorul le expune cu o logică și un realism cu totul excepțional.

În cursul frumoaselor sale povestiri care se simt a fi trăite de autor, putem desprinde, pe lângă viața ursului — în special — și obiceiurile mistreților, cerbilor, lupilor, iar din toate acestea se desprinde parfumul de mister al codrului secular, în care d. Emil Witting se simte la el acasă. Studiul urmelor câștigă enorm de mult, dacă ar extrage partea referitoare la aceasta, din lucrarea de față.

Multe probleme s'ar putea rezolva în țara noastră, dacă lucrarea aceasta va putea inspira pe cei ce se ocupă de trebile noastre vânătorești.

Din punct de vedere literar — după cum am mai avut ocazie să arătăm în coloanele revistei noastre — d. E. Witting este de necomparat.

În nici o carte nu vom mai putea descoperi fraza aceasta plină de mister și care te face să auzi freamătul codrului secular, murmurul pârâelor de munte, sau te face să tresari la descrierea fârfâitului pasărei de noapte și să simți apropierea fiarei la trosnetul unei crângi uscate, cum știe s'o facă atât de magistral d. ing. silvic E. Witting.

„Fratele Nicolae“ este o lucrare complectă, care merită, pe lângă aprecierea întregii lumi, să fie recomandată de noi tuturor vânătorilor din România.

Ținem totuș să remarcăm că nu ne putem asocia cu autorul, care eternizează într'un document cinematic de valoarea aceasta, înjurături, culese din mediul restrâns de oameni, dela care s'a documentat și prin care n'a dorit probabil să dea culoarea locală a volumului.

Incheiem aceste rânduri, în speranța că nu vom fi desmințiți asupra aprecierii pe care o facem cărții, de nici unul din vânătorii ce vor citi această lucrare, care se poate găsi la autor: Sibiu, str. Poplăcii 40

Red.

## O VÂNĂTOARE CU BĂTĂIAȘI ÎN STIL MARE

Am avut plăcerea anul acesta să asist la o vânatoare a Societății „Diana“ a vânătorilor din București, care-mi



Foto Maior Sinu

Doou simpatice spectatoare la vânătoreea din Vadul Anii

aminteste, în ceiace privește organizarea ei, de marile vânători din Banat la care am luat parte.

După zilele de ger și zăpadă dela începutul luni, sosește Sf. Nicolae, Duminică 6 Decembrie cu o zi caldă, cu un cer senin pe care se răsfăța un soare cald, ce făcea să strălucească zăpada proaspătă de Vineri, în sclipiri ce ne obliga să închidem pe jumătate pleoapele, privind din automobil, câmpia albă ce se întindea până departe în zare.

Locul de întâlnire al vânătorilor era cantonul care domină valea Belciugatele, la 23 de klm. de București, pe șoseaua Pantelimon-Brănești-Fundulea. Terenul pe care urma să se facă vânătoreea, se numea Vadul-Anii, cu o pădure destul de bine îmbrăcată. La ora 8 dimineața, cei 46 de vânători sosiți din București cu entuziasmul proverbial, se despart în două grupuri și pornesc la locurile indicate de maestrii de vânătoreea respectivi. Eu făceam parte din grupul al doilea, care avea să bată câmpia dinspre apus de pădure.

Locul meu a căzut lângă canton, pe o colină, de unde puteam vedea tot, însă fără speranța de a putea trage, din pricina circulației intense de pe șosea. Mulțumirea mi-a fost însă mult mai mare, deoarece am putut observa felul cum se comportă epurii în bătea la câmp. Nu voi povesti cititorilor indulgenți, decât scena epurei care sare din fața bătăiașilor ajunși la 500 de metrii de linia de trăgători, aleargă cu disperare pe creasta unui bot de colină, până ajunge să vadă în vale, statura herculeană a unui vlăstar dintr'o familie de vânători reputați. Speriat se întoarce cu aceiaș viteză și dă cu ochii de bătăiași, care ridică un vacarm sălbatec. Inebunit de spaimă, epurile sare din nou spre linia de trăgători, după câțiva metrii se răsgândește, se întoarce, dând buzna într'un troian de zăpadă în care-și face loc, dispărând. Unul din hăitași, călare, observase și el manevra acestui epure, și se îndreptă spre nămete de zăpadă. Deodată zăpada se mișcă și soldanul plecă urmat de țipete disperate, spre linia de trăgători, în fața căreia defilează spre mine, în focurile de salvă ale vâ-



nătorilor. Gândul meu era să-l las să treacă, judecând însă că poate fi atins de vre-o alică rătăcită și va muri în chinuri, cine știe când și unde, l-am rulat la 25 de metri în spatele meu. Au urmat încă 2 bătaii la câmp, unde am putut verifica teoria că nu trebuie să miști în țititoare, dacă vrei să împuști vânat, apoi că îmbrăcămîntea vânătorului joacă un mare rol în exercitarea vânătoarei. În adevăr, în bătaia 2-a aveam în dreapta și în stînga mea camarazi care erau îmbrăcați în haine ce nu aveau nici culoarea zăpezei nici a frunzei de tufă roșie din pădurea lângă care eram așezați. De pe câmp sosește în sbor un erete porumbac în direcția vecinului din dreapta, probabil că-l vede, se îndreaptă spre vecinul din stînga, pentru ca în cele din urmă să aleagă drumul de mijloc, trecând exact deasupra capului meu, deoarece nu mă deosebeam de culoarea lăstarului de stejar. În următoarea bătaie, vine un epure direct spre vecinul din dreapta mea, care începe să-și așeze haina și patul armei în umăr, până când epurelui i se pare ceva suspect în față, schimbă direcția și vine spre mine.

Cele trei bătaii pe câmp s'au terminat la ora 12, oră la care era fixat timpul de odihnă. Până la prânz se vânase circa 80 de epuri, și puțini vânători erau cu țevile armelor curate. Veselie, mâncare, băutură, povestiri hazlii, păreri și discuții aprinse între vânători; în timp ce mai departe cei peste 100 de bătaiași făceau același lucru cu un sgomot mai puțin civilizat.

După masă, trei bătaii în pădure au totalizat un număr de 116 epuri și o vulpe, care a eșit la cel mai mare „brânzoi“ dintre vânătorii prezenți, al cărui nume nu-l pot arăta, pentru prestigiul societății.

Este de notat că aproape la fiecare bătaie a fost ridicat un stol sau două de potârnică, care sbureau foarte aproape de pământ, înălțându-se numai când se apropiu de linia vânătorilor. Am mai văzut urmele unei căprioare, stărnită la a doua bătaie din pădure și care a eșit din crâng, alergând cam 2 klm. pe câmpie, pentru a reveni într'un ocol mare spre pădure. Mi s'a spus că în pădurea Vadul Anii este o familie de trei căprioare, care sunt ocrotite cu îngrijire pentru reproducție. Rezultatul vânătoarei poate fi numit îmbucurător, dacă socotim că înainte de organizarea acestui teren, se impușcau 15—20 de epuri la o vânătoare. Nu mă pot abține să felicit conducerea societății pentru munca ce o depune, pentru ordinea care domnește la vânătoare și vreau să relev faptul că atunci când vânătorii sunt așezați la locurile lor, nu se aude nici o șoaptă, numai scârțâitul zăpezii turtite sub bocanci.

Dacă ar fi să primească societatea „Diana“ un sfat dela umilul autor al acestor rânduri, i-aș sugera ideea să se facă un efort de către conducătorii ei și să se aducă încă un țap și vre-o patru căprioare, pe care să le ceară dela serviciul vânătoarei, pentru popularea acestei păduri, care pare a fi destul de bine păzită.

În definitiv cred că este inutil să sugerez idei fără să știu dacă societatea are mijloacele necesare de realizare. Bazat însă pe spusele unui bătrân vânător care a fost aproape dela înființare printre conducătorii societății și care mi-a povestit felul cum a organizat terenul acesta dela Vadul Anii, arătând existența posibilităților de pază cu o cheltuială mică, mi-am zis că prețul a 5 căprioare este destul de abordabil pentru o societate de reputația și vechimea «Dianei».

Impresia cea mai frumoasă dela această vânătoare și care-mi va rămâne neștersă din amintire, vreau s'o împărtășesc cititorilor la sfârșit.

Este vorba de doamnele care au luat parte la vânătoare. Pe vremuri, când plecau la vânătoare, boerii își luau cucoanele foarte rar dar atunci când le luau ele ședeau în sănii sau trăsuri, învelite în blănuri călduroase

și nu se manifestau decât atunci când se așternea masa la ora prânzului.

Lucrurile însă s'au schimbat la vânătoarea dela Vadul Anii. Au fost printre noi două vânătoare, ce nu se fereau de nici un efort, suportând privațiuni, care deși aveau la dispoziție sănii pentru a se putea duce dintr'un loc într'altul, preferau să meargă pe jos prin zăpada care uneori ajungea până la genunchi.

Doamnele cereau să fie tratate la fel cu toți ceilalți camarazi de vânătoare, au luat masa de prânz șezând pe zăpadă, deși casa de vânătoare le putea adăposti, au tras tot atât de bine cu arma, cum trăgeau și majoritatea vânătorilor.

Trebuie să notăm că pe una dintre doamnele care au participat la vânătoare am văzut-o la tirul de porumbi, unde am fost surprins de dexteritatea cu care marca punctele.

Timpul s'a apropiat în care lumea vânătoarească va putea număra în rândurile ei, figuri de seamă feminine, luptând cu aceiaș căldură pentru cauza noastră, cum luptă în politică, un grup destul de însemnat de apărătoare ale drepturilor femeiei.

În lunga mea carieră vânătoarească am vânat adeseori cu doamne, fie la munte, fie în bălți sau la câmp, pe arșița istovitoare a soarelui. Nu este ușor să vânez un cerb sau o capră neagră, cu toate acestea avem în țară vânătoare care au la activul lor trofee frumoase din acest vânat nobil, cucerite cu întreaga serie de privațiuni și eforturi care sunt legate de o astfel de vânătoare. Dacă ar fi să înșir toate doamnele care sunt pasionate și meritoase discipole ale zeiței Diana, ar urma să apară ca prin farmec o listă impunătoare, care ar fi mândria noastră a vânătorilor.

Niciodată însă nu se vorbește despre activitatea vânătoarească feminină, iar în coloanele revistei acesteia, întâlnim numai arare ori articole cinegetice, semnate de doamnele care ar avea multe de împărtășit camarazilor vânători.

Înțeleg perfect această rezervă, care însă nu poate și nu trebuie să mai continue, deoarece în situația de astăzi orice contribuție oricât de modestă ar fi ea, este un sprijin însemnat la edificiul idealului nostru.

Fac un apel adresat tuturor vânătorilor din România să se manifesteze cât mai activ în domeniul vânătoarei, luând parte efectiv la lupta ce se duce astăzi pe chestia înmulțirii și ocrotirii vânatului, o latură a vânătoarei care este mai aproape de sufletul delicat al femeii și pentru care ea este pur și simplu chemată, să ia o atitudine hotărâtă. Cât de frumos ar fi dacă una din doamnele care a participat la vânătoarea dela Vadul Anii, ar ruga pe toți acei ce ar vrea s'o asculte — și sunt sigur că vor fi mulți — să îngrijească și să nu se atingă de cele 3 căprioare care s'au pripăsit în pădurea aceea, sau să ia apărarea celor câțiva fazani și potârnică cu care a început să se populeze terenul acela. Sunt sigur că ar fi ascultat acest sfat, dacă nu din convingere, cel puțin de rușine. Și într'un caz și într'altul scopul urmărit este atins, acest vânat care a început să dispară, nu va fi distrus complet.

Iată cât este de greu să rămâi la subiect, sau cât de mult te antrenează o impresie frumoasă. Cer ertare D-lor membrii ai Societății „Diana“ că nu i-am dat la gazetă decât în bloc, îi asigur însă că păstrez pentru toți, cele mai frumoase sentimente.

Spectator



## D I N P R E S A S T R Ă I N Ă

**Unsprezece dihori într'o viziună.** — În revista germană Wild und Hund No. 48/931, am găsit o fotografie interesantă, pe care se pot număra 11 dihori. D-l Eug. Hoppert spune în textul alăturat că a scos acești dihori dintr'o galerie de lapini și au fost uciși, parte de oamenii care săpau la viziună, parte de cei 2 câini de aret care erau de față. Întâmplarea datează de acum câțiva ani în luna August. Un caz identic, spune autorul, s'a întâmplat în anul acesta tot în August unui administrator al unui teren de vânatoare, care a scos tot din galeriile unui lapin, zece dihori aproape complet desvoltați. Familiile de dihori trăesc acolo în timpul verei pe câmp. După ce se recoltează grânele pe câmp, dihori intră în pădurea de brazi, care crește pe un teren nisipos din apropiere, unde ocupă galeriile lapinilor care se găsesc în număr mare. Hrana lor de predilecție sunt lapinii, fazanii și epurii tineri. După ce vânatul mic din apropiere a fost distrus, familia se mută câteva sute de metri mai departe. Cam până la sfârșitul lui Septembrie stau împreună, pe urmă nu poți întâlni decât dihori izolați. D-l Maior Rosetti-Bălănescu ne-a povestit o întâmplare cu dihori din care am putut deduce curajul acestor animale, deci putem înțelege și pagubele ce le fac printre vânat.

**Prietenie ciudată între animale.** — Sub titlul acesta, povestește d-l E. Frank în revista Wild und Hund No. 47/931, cum ședea pe marginea unei poiene în seara zilei de 26 August a. c., vede eșind din pădure un țap de capră roșie, care începe să pască liniștit în poiană. Nu mult după aceea, vine din direcție opusă un epure direct spre țap, se oprește la 10 pași de câprior și începe și el să roadă fire de iarbă. Țapul se uită de câteva ori la epure care face un mic salt, invitând pe țap la joacă. În adevăr, țapul aleargă după epure, care descrie cercuri mari trecând pe lângă povestitor numai la câțiva metri. După aceea rolurile s'au intervertit și epurile alerga după țap, care descria aceleași cercuri. În timpul jocului lor, vânătorul observă eșind din pădure o vulpe, pe urma epurei, care și-a făcut socoteala fără țap. Când vulpea era la 15-20 de metri de epure, țapul care văzuse de mult vulpea, se repede la ea și cu câteva lovituri de copite, o pune pe fugă. După o vreme autorul povestirii spune că ar mai fi văzut țapul și epurile în același loc.

**Asupra conținutului stomahului de vulpe,** am găsit câteva comunicări interesante în revista Wild und Hund No. 47/931. La o disecție făcută de silvicultorul asistent Schuster din localitatea Wernigerode-Harz-Germania, găsește în stomahul unei vulpi ucise pe la mijlocul lunii Octombrie în Harz, la ora 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub> dimineața, o cantitate enormă de prunec cu sămburi cu tot, care o balonase atât, încât vânătorul și-a închipuit că va găsi în el resturi din carnea vreunui cerb mort, găsit în decursul vânătoarei ei de peste noapte.

Tot în această revistă d-l A. Usinger explică, care este motivul că se găsește în stomahul vulpilor pere, mere, gândaci, râme sau lăcuste, și conchide că vulpea nu este avizată să se hrănească numai cu vânat viu, de care nu se atinge decât dacă întâmplarea sau fatalitatea îi dă prilej. D-l Ludwig Schuster spune tot acolo că este cunoscut indeobște că vulpea mănâncă porumb și s'a dovedit de Prof. Noak în revista „Observatorul Zoologic” 1910, că pe timp de nevoe, vulpea se hrănește exclusiv cu porumb. Deci vulpea trebuie considerată omnivoră, cum dealtfel este de mult cunoscut, fiind citat chiar dictonul „Strugurii sunt prea acri”.

**Autoamputația la răpitoare:** spune d-l Gransow în W. u. H No. 45/31 este constatată la răpitoare, iar în cele ce urmează, se aduce o dovadă în plus. Acum 38 de ani — spune d-sa — fiind la vânatoare, văd în timpul zilei, prin luna Iunie, o vulpe care prindea șoareci prin luminiișul unui crâng. Mă apropii cât pot și trag la cea 100 de pași cu un glonț de 11<sup>1</sup>/<sub>2</sub> mm.

După lovitură vulpea sare în sus și aleargă în cerc apropiindu-se de mine. Văd însă cu groază că prin gaura glonțului eșiseră mațele, în care vulpea mușca, de oarece era împedicată de ele în mers. La un moment dat, își taie cu dinții mațele care cad jos, stă un moment, apoi pornește încet mai departe. Al doilea glonț tras de mine, scapă de chinuri bietul animal.

**Femea braconier.**—Pe un teren de vânatoare la Fieberbrunn (Tirol), jandarmii au descoperit urmele unor braconieri. Chiar a doua zi au reușit să pună mâna pe 2 braconieri, care aveau sacii de vânatoare încărcăți. Mare a fost surpriza, când unul din ei s'a dovedit a fi femeie, țărăncă din com. Burgwies, anume Maria Prosser. La femeie s'a găsit o armă și o câprioară, iar la însoțitorul ei, 2 câprioare. Această interesantă întâmplare o definim din revista vânătoarească „Der Deutsche Jäger” No. 47.

În aceiași revistă, se citează un caz nenorocit întâmplat în localitatea Hambach Silezia, desfășurat în următoarele împrejurări: Primarul comunei de mai sus, se așează în seara zilei de 6 Noembrie la pază în liziera pădurei comunale. După ce a stat zadarnic o bucată de vreme, vede eșind din pădure o arătare neagră. În credința că este corpul unui cerb, puse arma la ochi și trage. În aceiași clipă aude un țipăt sfâșietor. Spre marea lui spaimă, vânătorul găsi nu departe de liziera pădurei, o fată, prin corpul căreia trecuse glonțul.

Rănită grav, fata a fost transportată la spital unde a murit puțin după aceea. Din cercetări a reeșit că fata era o servitoare din vecinătate, în vârstă de 24 de ani, care se ducea acasă cu bicicleta. Nu s'a putut dovedi încă pentru care motive s'a oprit la marginea pădurei. Vânătorului imprudent i-s'a deschis acțiune publică. Profităm de ocazia aceasta, pentru a recomanda cât mai insistent vânătorilor, să nu tragă niciodată până nu au precizat cu certitudine ce anume vânat au în fața armei lor.

**Rezistența unui cerb cu lovitură de glonț în plămâni.** — Wild und Hund No. 45/931, redă întâmplarea ing. silvic Lüder din Kaiserteich, care spune că în perioada de boncânie a anului curent, a tras seara la ora 6<sup>1</sup>/<sub>2</sub> într'un cerb la distanță de 150 m., cu un glonț cal. 9 Mauser, cu vârful turtit, iar cartușul încărcat cu 3 gr. pulbere Rottweil'er No. 5. Cerbul a semnalat lovitură după prescripție, intrând la pas în lăstărișul apropiat. Credeam că voi auzi din clipă în clipă cerbul căzând. A doua zi de dimineață nu se vedea pe urmă sânge de loc. Căutând, cerbul a fost găsit și ținut pe loc la 500 m. de punctul unde fusese lovit, de basset-ul meu la ora 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub> dimineața. Cerbul a mai mers câțiva metri, până ce căzu răpus de glonteale unui coleg tras în gât la 5 pași. La cercetarea efectului primei lovituri din seara trecută, s'a stabilit că la intrarea glonțului, gaura de mărimea unei piese de 1 leu și la eșirea glonțului, deschidere de mărimea unei piese vechi de 5 lei, sânge încheat astupase rănile. Plămânil stâng, perforat și umplut de sânge. Greutatea cerbului era de 85 kgr. cu măruntaele scoase și totuși a mai trăit 13 ore. Altă dată, tot cu lovitură în plămân, cu același glonț și încărcătură, cerbul cădeau la cel mult 50 m.

**O întâmplare curioasă.** — Ing. silvic Bindseil, povestește în Wild und Hund No. 48/931 o întâmplare destul de neobișnuită cu un țap roșu.

Ducându-se să facă pază la mistreți înainte de revărsatul zorilor aude în fața lui, pe când mergea în pădure, un zgomot suspect.

Noaptea fiind foarte întunecoasă, luminează cu lampa electrică în direcția aceea și distinge un țap care se mișca cu foarte mare greutate în direcția lui. Gândind că trebuie să fie vorba de un animal bolnav, hotărăște să tragă.

După multe încercări cu lunetă, folosind și lampa electrică, parvine când țapul ese în potecă, să tragă. Când se făcu ziuă, spectacolul tragic ce i se înfățișă ochilor, era un țap cu piciorul dinnapoi sfărâmat de poșuri, piciorul dinnainte înțepenit de o sburătură, iar glonțul de grație tras de silvicultor, nimerise în gât. Vă închipuiți ce sfârșit tragic, din pricina unui barbar inconștient, dacă nu ar fi fost autorul, să curme această mizerie.

**O prepeliță cu pipotă zdravănă.** — D-l Baquie-Rameaud, vice-președinte al federației vânătorilor din Hérault, povestește în revista «Le Saint Hubert» No. 12 1931, un caz foarte curios, întâmplat D-sale pe terenul din împrejurimile castelului Brosse (Indre). La 10 Noembrie 1919, autorul povestirii însoțit de fiul și prietenul său A. C..., reveneau de pe terenul Chateau neuf aproape de Chaillac (Indre) unde în timpul unei după amieze nu au putut ridica nici un stol de potârnică. Cockerul său Kiss, lucra cu ardoare, asemenea cățelușa Ginette, dar fără rezultat.

Deodată câinele dispăre și D-l B. R. este obligat să-l caute într'un mărciniș, observându-l în cele din urmă că este pe o urmă proaspătă.

La o distanță de aproximativ o bătae de pușcă, câinele se repede și aduce o prepeliță frumoasă. Vă închipuiți cât a fost de lăudată și discutată această bravură a sa.

Înapoiată acasă a dat pasărea bucătăresei s-o gătească «la țeva armei».

Scoțând măruntaele ce credeți că se găsea în stomac? Suntem siguri că nu poate ghici nimeni. Ei bine, avea exact contravaloarea a 2 încărcături de alică No. 7 din cartușe cal. 16, care constituia un leșt destul de important pentru a împiedeca prepelița să sboare. Conținutul acesta însă n'a influențat de fel gustul fripturii, care a fost delicioasă. După părerea povestitorului, lucrurile s'au petrecut astfel:

Un vânător țăran (din care sunt mulți în regiune) a pierdut 2 cartușe pe care ploaia și intemperii le-au stricat curând, altele răspândindu-se pe pământ. Prepelița infometată, crezând că sunt grăunțe le-a ciugulit pe toate, pentru a rămâne pe urmă în imposibilitate de a sbură.

## COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei

## PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 15991/1931, se oprește vânătoarea de epuri până la 15 Noembrie 1933, pe teritoriul comunelor: Lutița, Dejuțin, Forțeni, Căpâlnița, Satul Mare, Mateșeni, Dealul, Cireșeni, Vlahița, Dobreni, Tăureni, Mușna, Zetea, Brăduț, Cristur, Feleag, Mureni, Porumbenii Mari, Mihăileni, Bentid, Târcești, Inlăceni, Atid, Bordoși, Cehetel, Jacul Secuesc, Roana, Crișeni, Filia, Merești, Bătanii Mici, Herculan, Doboșeni, Varghiș, Lueta, Ocna de jos, Ocna de sus, Corund, Atia, Sicled, Varșag, Chibei, Călimănești, Fântânele din județul Odorhei.

Ministerul ne face cunoscut, că prin Decretul Regal No. 3155/931 s'a făcut următoarea mișcare în personalul onorific de vânătoare, după cum urmează:

Se numesc în funcțiunea de inspectori onorifici de vânătoare pe ziua de 1 Septembrie 1931.

D-l Vasile Bianu, inspector de vânătoare onorific pentru jud. Bihor, în locul D-lui Dr. Cornel Popp.

D-l Inginer silvic I. Faller seful ocolului silvic Cristur, inspector de vânătoare onorific pentru județul Odorhei, în locul D-lui Căpitan N. Iacobescu.

D-l I. Ianculescu inspector onorific de vânătoare pentru jud. Vâlcea, în locul D-lui C. Sorescu.

Prin Decretul Regal No. 1764/932, au fost numiți inspectori onorifici județeni, după cum urmează:

Se confirmă în funcțiunea de inspectori regionali de vânătoare pe ziua de 15 Mai 1931.

D-l C. Crăsnaru, pentru regiunea I Craiova

» Ștefan Săftoiu » » IV Brăila

» Robert Murat » » V Iași

» Nicolae Crăciun » » X Brașov

» Dr. I. Philipovics » » XI Bucovina

» F. Pommer » » XII Nord Basarabia

» Meleghi Dumitru » » XIII Sud Basarabia.

Se reintegrează în funcțiunea de inspector onorific regional de vânătoare pe ziua de 15 Mai 1931.

D-l N. Ialina pentru regiunea VI Constanța în locul D-lui G. Berea.

Se confirmă în funcțiunea de inspectori onorifici județeni de vânătoare pe ziua de 15 Mai 1931.

D-l Dinu Isvoranu pentru județul Olț.

» G. Sachelarie » » Muscel

» Lt. Col. Iotta » » Vlașca

» I. Chiriacescu » » Ialomița

» Dr. I. Negrutzi » » Prahova

» A. Orășanu » » Râmnicu Sărat

» N. Mantu » » Covurlui

» N. Juvara » » Tutova

» Ion A. Popovici » » Neamțu

» Dr. Vereanu » » Dorohoi

» Marcel Bastache » » Vaslui

» Corneliu Spătaru » » Timiș

» Iosif Brebenaru » » Caraș

» Pavel Goanță » » Severin

» Dimitrie Crișan » » Arad

» Francisc Terdic » » Sălaj

» Colonel Bozac » » Cluj

» Iuliu Hodor » » Maramureș

» Dragoș Navrea » » Brașov

» Carol Boch » » Sibiu

» Ing. W. Leonhardt » » Târnava Mare

» Ion Forgaci » » Câmpulung

» Ștefan Nedelcu » » Cernăuți (oraș)

» Conte Wasilko » » Cernăuți

» G. Medweschy » » Storoiineț

» N. Arionovici » » Suceava

Se numesc în funcțiunea de inspectori onorifici județeni de vânătoare pe ziua de 15 Mai 1931.

D-l Teodor Mărăscu pentru județul Dolj, în locul D-lui N. Bădescu.

D-l Jean Miclescu pentru județul Botoșani, în locul vacant.

D-l N. Manicatide pentru județul Constanța, în locul D-lui M. Ungureanu.

D-l Ing. Antimovici pentru județul Rădăuți, în locul D-lui Telegă.

Se aduce la cunoștința Societăților de vânătoare a căror membrii nu și-au scos permisele de vânătoare pe anul 1931, ca o primă măsură, Consiliul permanent de vânătoare prin avizul dat în ședința dela 3 Noembrie 1931 confirmat prin Decizia Ministerială No. 15752/931, a hotărât să nu mai aprobe acestor

societăți nici o arendare de terenuri de vânătoare nici dela stat nici dela comună și nici dreptul de a împușca vânat nobil pentru care se cere autorizațiune specială.

Prin Deciziunea Ministerială No. 17182/1931, se oprește vânătoarea epurilor cu începere dela 15 Decembrie a. c. până la 1 Octombrie 1932, pe teritoriul județelor Durostor și Caliacra.

Prin Deciziunea Ministerială No. 16751/1931, se oprește vânătoarea de epuri în întreg județul Trei Scaune, cu începere dela 15 Decembrie a. c. până la 15 Ianuarie 1932.

Primăria comunei Jimbolia, jud. Timiș

## PUBLICAȚIE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al comunei Jimbolia, pe un teritoriu de 12.360 jug. cad. se va da prin licitație publică, în ziua de 22 Decembrie 1931, la ora 10 a. m. în sala de ședințe a primăriei comunei Jimbolia, pe timp de 6 ani, dela 1 Ianuarie 1932 până la 31 Decembrie 1937, conform dispozițiilor legii pentru protecția vânatului și al legii contabilității publice.

Prețul de strigare 10.000 Lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficiale în biroul notarial.

Jimbolia, 10 Noembrie 1931.

Primăria comunei Foeni, jud. Timiș

## PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în conformitate cu dispozițiunile art. 8-14 din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei, dreptul de vânat depe terenurile comunei rurale Foeni, județul Timiș-Torontal, în suprafață de 6.900 jughere cadastrale, se va vinde în arendă prin licitație publică, pe timp de 10 ani, cu începere del 1 Ianuarie 1932, până la 31 Decembrie 1941.

Licitația va fi orală și se va ține la 18 Decembrie 1931, ora 10 a. m., în localul primăriei Foeni.

Prețul de strigare este de 2.000 Lei anual, Vadiul 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea în fiecare zi la primăria comunei Foeni, între orele oficiale.

Foeni, 5 Noembrie 1931.

Primăria comunei Tormac, jud. Timiș

## PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat pe teritoriul comunei Tormac jud. Timiș-Torontal, de cca 7.500 jug. cadastrale se dă în arendă pe timp de 6 ani începând dela 1 Februarie 1932 până la 31 Ianuarie 1938, prin licitație publică, care va avea loc în ziua de 29 Decembrie 1931 orele 10 a. m. în localul primăriei comunale Tormac.

Prețul de strigare este Lei 6.000.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88-110 din Legea Contabilității publice.

Licitația va fi orală. Vadiu 10%.

Condițiunile se pot vedea la primăria comunală între orele oficiale.

Tormac, 12 Noembrie 1931.

Primăria comunei Ilva mare jud. Năsăud

## PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Ilva mare, jud. Năsăud, în baza închierii cons. comunal No. 132-1931, va da în arendă dreptul de vânat pe o durată de 10 ani începând din 1 Ianuarie 1932, licitațiunea va fi verbală și se va ține în ziua de 5 Ianuarie 1932 ora 11 în localul Primăriei comunale.

Prețul strigării 500 lei. Licitațiunea se va face cu observarea art. 86-110 L. C. P. având a depune garanția de 10%; la caz că prima licitație nu va reuși se va ține în ziua de 20 Ianuarie 1932 o a doua licitație, la ora și localul arătat.

Caietele de sarcini se pot vedea zilnic în cancelaria comunală.

Primăria comunei Sârbova jud. Timiș

## PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Sârbova, cu întindere de 1908 iugh. se va vinde prin licitație publică, care se va ține la primăria comunală în ziua de 19 Ianuarie 1932 ora 10 a. m.

Terenul de vânat se vinde pe 6 ani, adică dela 15 Martie, 1932 până la 15 Martie 1938.

Prețul de strigare este 500 Lei.

Licitația va fi orală. Vadiul este 10 % din prețul de strigare  
Condițiile de licitație se pot vedea la primărie.

#### TABLOU

de membrii societății de vânătoare «Ciocârlia», Buftea-Ilfov.

Marcel Simquai, Gh. P. Ivan, Aurel I. Alecu, Alex. B. Dobre, Oprea Năstase, Vasile Cr. Tasso, Badea Dumitrescu, Fl. C. Angelescu, Gh. Gh. Chiriac, Mihăilă Gh. Voicu, Mihalache Gheorghe, Tănase Dumitrescu, Marin Fl. Ilie, Gogu Bădulescu, Ion Bucurescu, Nae Gh. Dumitru, C. Focșa, Gh. Pavel, V. Petrican, Gh. Petrican, Nicolae Dumitrescu, Marin M. Petre, I. Păcuraru, Ștefan Hutt, N. Theodorescu, Vasile Gherman, Const. Chiriacescu, Ion A. Țuță, Zaharia N. Andrei, Moise Tudor, Gh. B. Dobre, Ioniță N. Tudorache, Dumitru I. Păun, Tudor Bolintineanu, Mănușeanu Catalin, Georgescu Ștefan, D. Moldoveanu, Cons. P. Dinulescu, Mihalache Marin, I. Petrican, Alexe Ionescu, Lică Moscovici, Alex. Russu, Tudor M. Trandafir, Ion Panait, Nicolae S. Anghel, Tudor Russu, Neagu I. Alecu, Ion Duță, Paraschiv A. Bunea, N. I. Brosch, Gh. Dumitrescu, Const. M. Nițu, Ștefan Ștefan, Gh. D. Sintion, Niță Gr. Stanciu, Ion Gh. Bucur, Vasile Sintion, Tănase N. Stoian, Neagu A. Dușescu, Dumitru B. Dobre, Ion C. Ion, Dumitru I. Dima, P. Bogasieru, D. T. Neagu, Const. Gh. Iscru, Locot. Țugulea Gh., Locot. Popa Gh., Col. V. Negrei.

#### TABLOU

de membrii societății de vânătoare «Bujoreanca», jud. Vlașca.

Alexandru I. Zamfir, Ion B. Pichineru, Anghel Gogolan, Ion O. Miu, Ion T. Baron, Nicuiae N. Rădulescu, Marin I. Zamfiru Barbu M. Pisargeac, Marin Cojocar, C-tin I. Văduva, Stancu A. Ciocânel, Ion T. Zamfir, Matei T. Zamfir, Marin T. Zamfir.

#### TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Bega» din com. Balinț, jud. Severin

Carol Szpevach, Ilie Gherghina, Constantin Gorjescu, Ioan Tâncu, Ioan D. Popescu, Gheorghe Bat, Dionisie Jeberean, Nicolae Muntean, Gheorghe Muntean, Ștefan Puta, Francisc Kelemen, Tripan Bat, Virgil Armenchi, Iosif Tasch, Iosif Grün, Ioan Grün, Ștefan Nicolaescu, Alexandru Iuhasz, Ladislau Bancsi, Aurel Avramescu, Nicolae Muntean, Dumitru Găescu, Teofil Mureșan, Ioan Kelemen.

#### TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Zimbrul» din Câmpulung Bucovina

Bucur Vasile, Bălan Nicu, Boiciuc Vasile, Coca Vasile, Cucu Petrea, Forgaci Ion, Fischoler Carol, Giosan Constantin, Glas Arnold, Hoffmann Arthur, Hasniș Leonte, Morosan Anton, Priscornic Gheorghe, Popescu Ioan, Reus Temistocle, Rusu Gheorghe, Strugaru Ion, Speidel Eroim, Vranău Vasile, Zottel Carol, Tudurcan Petrea, Dr. Serejeanu Mircea, Dr. Gracis Heinrich, Dr. Kern Saul, Holdengraber Isak, Burduhos Nicolai, Moscu Nicolai.

#### TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Sitarul» din comuna Berești județul Covurlui

Ion V. Simpetru, Ion I. Irimia, Ceh P. Dateu, Ștefan Cismaru, Saven I. Dubrav., Ghirasin Cughianu, Luca Lardos, Petrache Nechita, Melitede Macriu, Sand. T. Mocan, Neculai Butuc, C-tin Zugravu, C-tin C. Lecu, Alecu Albu, Vasile Fotache, Gh. Poli Luigi, I. I. Mătăsarnic, Ion Aurlen Popa, Gh. T. Radu, C-tin I. Movilă, Ilie E. Stan, Gh. E. Stan, Gh. Gav. Chirilei, Ion St. Racoviță, Mitrea I. Racoviță.

#### TABLOU

de membrii societății de vânătoare „Vulturul”, Timișoara.

Golopenția Simion, Ostoia Metodiu, Popovici Ioan, Vintilă Avram, Bălășescu Ștefan, Căpăț Nicolae, Dincă Iosif, Frențiu Dumitru, Șerbănescu Florian, Dobroiu Alexandru, Răduțescu Mihail, Cristu Mihail, Văcean Ioan, Chișu Petru, Lelea Ghenadie, Ciorei Gheorghejun, Moșoiu Ioan, Pap Corneliu, Ciupală Manole, Zămboreanu Aurel, Sabeu Florea, Iorga Pavel, Ciorei Gheorghe Sen. Macra Petru, Velcelean Iacob, Perlmoser Ludovic, Pătruț Ștefan, Mișescu Ilie, Galea Gheorghe, Schneider Francisc, Telescu Vasile, Opra Francisc, Surdu Ioan, Deme Ștefan, Martinides Carol, Iuhas Mihai, Moldovan Coriolan, Fodor Simion, Todea Lazăr, Oprean Corneliu, Oniga Traian, Olariu Ioan, Tucundean Petru, Codernai Nicolae, Zoran Zoltan, Prip Ioan, Jivan Gheorghe, Duma Aron, Marta Iosif, Don Florea.

#### TABLOU

de membrii societății de vânătoare «Vulpea» din com. Baimaclio județul Cahul

Teodor Curoglo, Toma Petcu, Petrea Șișcov, Vasili Elamovi Constantin Danșoș, Petrea Cârlan, Damian Bitus, Haralambi, Crălou, Gheorghii Caitaz, Ștefan Dima, Neculai Bahnar, Vasili Stancian, Andrei Cialăc, Dumitru Cialăc, Constant Macovanu, Vasili Munteanu, Efteni Munteanu, Vasili Tapiza, Vlas Munteanu, Grigori Cazacu, Ion Cazacu, Constant. Cazacu, Teodor Cazacu, Teodor Pârvan, Ion Marcovanu, Petrea Țatu, Marcu Șestacov, Gheorghii Danalachi.

#### TABLOU

de Membri Consiliului soc. de Vânătoare «Cerbul» din Câmpina

Paul Spreer, D. Popoveanu, C. Macerașu V. Nicolescu, Valentin Sofian, In r. H. Hotts, I. Slapciu, I. Manolescu, Gh. Nițescu, Stovan Scarlat, Vasile Tohacu, D. Boholeanu.

#### TABLOU

de membrii soc. de Vânătoare «Câmpul» din Com. Sărulești Ilfov

Gheorghe Pitișteanu, Alexandru Pitișteanu, Gheorghe Niculescu, Florea Iordache, Cristea I. Dumitru, Gheorghe I. Gheorghe, Vasile I. Oprea, Moscu Mihăilescu, Dumitru Iambrou, Stan I. Serban, Parota Gheorghe, Cristea V. Gheorghe, Alexandru Sandu, Dumitru Toma, D-tru Dumitrescu, Gheorghe Badea, Ion C. Ghiță, Vasile Neagu, Manu Teodorescu, Lorenț Rach, Petrache Mănescu, Ion Constantin.

#### TABLOU

de membrii soc. de Vânătoare «Vulturul» Caliacrei din Bazargic

D. Săvulescu, Ivan Iliex, Ivan Petrof, Trufan Prhof, Tudor Mendicarof, Ivan P. Koelf, Petre H. Pavlof, Vasile Roșu, Maior Duchorn I., Ioan D. Moșescu, C. Ciamurlișchi, Lurban Martef, H. N. Hazmonary, Saya T. Tonc, N. Ezergian, Enciu Nicolof, Căpitan Zaltzer W., Dnagoi Dascalof, Miro Dascalof, Gh. Țanef, Ivan Sapgagief, Manole a Kirizi, Petre Bechiarof, Harmam Chicscaglu, Ibrianu Amet, Ivan Iordanof, Sava C. Sava, dr. Bo o Gospodinof, Gh. Vadenerarof, Ismail Bavractar, Mustafa Barachar, Izot Mustan, Gh. I. Jecof, Alesandru Ivanof, Anghel Dima, Tănase G. Botezatu, Menciuc Casaof, Gh. Trandafirescu, Colin Breef, Maomêt Abil, Dunu Enef, Martonpi Iuliu, T. Simionescu, Leon Bentziuos, Ștefan Cristea, Petre Vello, Achip Bacargean, Ștefan M. Ștefanof, Ștefan Jevnomof, Suliman Aurel Mustafa, Gh. Staicof, Ioan D. Bardabec, Petre Nicolof, Simeru Marcef, dr. St. Pe culief, Toner Pencof, Temistocle Beza, Dumitru G. Pisculief, Hristu G. Novacef, Nicola Chirclof, Gregore State, Tănase D. Sircof, Colin Mirref, Chiru Uzm Ivanof, Gospodin Peicef, Lefter Dragnea, Nicola Gavrilof, Dumitru T. Grecu, Chureiu Starof, Cadar Regep, Gheiro Petrof, Adil Halil Veis, Velin Atanasof, Arnet I. Griaru, Ștefan Ciornu, Izet Iscriu, Vasil Dumitrof, Neuriu E. Stojeanof, Vasile Nasulea, Salic Selhiman, Petcu Iordanof, Theodor Capriș, Ivan Petrof, Marin Văduva, Ruse Ivanof, Neicu Dumitrof, Ismail Ismail, Ismail M. Eliaz, Durini N. Dumernef, Isac Voiner, Anghel Dicef, Mustafa Eliaz, Ing. G. Masretian.

Relevăm faptul că această societate cu 93 de membrii, a făcut așa fel încât fiecare vânător să-și scoată permisul de vânătoare. Felicităm Societatea și o dăm de exemplu multora.

#### TABLOU

de membrii soc. de vânătoare „Vidra”, jud. Dorohoi.

Const. Tincu, Ion Ioniceanu, Gh. I. Tataru, Gh. I. Irimia, Cost. D. Anton, N-lai I. Ursan, Th. I. Petreanu, Gh. Șotropa, Petrache Ilie, Gh. Ciobanu, Gh. Popinciuc, I. Ionescu, I. I. Mechis, M-che Tomulescu, D-tru Macovei, Th. V. Borș Gh. Gh. Andronicesei, D-tru V. Rusu, M. Gh. Florescu, I. Gh. Calistru, Grig. Constantinescu, N-lai Th. Pintilei, Gh. Fasolă, Gh. D. Pintilei, Gh. Iordache II, V-le Bucovineanu, Ilie Agrapinei, Th. Anastasie, I. I. Lefter, D-tru Maței.

#### TABLOU

de membrii cercului de vânătoare „Nistru” din Tighina.

Cumpan Manuil, Cârmaci Anghel, Negara Grigorie, Doncoglo Zaharie, Bursacovschi Ion, Frôlov Petre, Scurschi Vladimir, Blagovescenschi Valer., Cozlovski Boris, Zavadovschi Franț, Lazarev Daniil, Piasețchi Pavel, Carasev Mihail, Iasinețchi Mihail, Simcenco Damian, Ruj na Paraschiv, Stepanev Claudiu, Cara Gavriil, Leche Marcel, Stepanov Mihail, Vasilevschi Caetan, Otto Vsevolod, Vidrașco Constantin, Popușoi Savel, Anghel Zaharie, Timuș Ion, Antoconenco C-tin, Calasnicov Nichita, Gu năițchi Vladimir, Radovici Grigore, Luchianov Harlampie, Creinhving Oscar, Bacinschi Petre, Cruckenbergh Iohan, Bram Heinrich, Cusmin Nicolai, Ratușnăi Vladimir, Cașler Sebastian, Dogotaru Vasile, Iaroslavschi D-tru.

## TABLOU

de membrii clubului de vânătoare „Ostriș“, jud. Severin.

Isac Hațegan, Gheorghe Grama, Gheorghe Pârvancicu, Iovan Sitariu, Petru Pervancicu, Ion Grama, Nicolae Tatuca, Dumitru Trailovici, Iosif Terziu, Nicolae Marescu, Sicova Iosif, Sicova Francisc, Toma Armaș, Petru Hinda, Ahimphe Miulescu, Petru Lupulescu, Petru Balan, Iancu Mageriu, Gligore Popescu, Iordan Tiruca, Nicolae Muulescu, Pavel Canea, Nicolae Toplecian, Ion Iocșa, Iovan Târziu, Iosif Șandru.

## TABLOU

de membrii clubului de vânători Doman, Jud. Caraș.

Cuzma Iacob, Braicu Ștefan, Mircea Traian, Colojoară Petru, Boulescu Ioan, Benia Eugen, Brezina Ioan, Bucu Ioan, Băiaș Eugen, Creml Iosif, Cojoloară Partenie, Băiaș Coriolan, Devald Iosif, Mărășescu Ionel, Zingalek Francisc, Franz Petru, Gerguță Iuliu, Gerguță Miha u, Mircea Petru, Mareș Franz, Mileti Petru, Medvetz Engelbert, Petzak Franz, Selep Gr.gore, Weidlich Iuliu.

## TABLOU

de membrii cercul vânătorilor „Dâmbovița“ din Târgoviște.

Alexandrescu D., Alexandru Vlad, Andreescu Sm. Atanase, Balinschi I., Bărbulescu Alexandru, Bartolomeu Ferdinand, Berchet R. Gh. Ion, Berendei Gh., Băilă C. Matei, Boghio Iosif, Bruda N., Bucșeneanu Gh., Călinescu Iosif, Câmpeanu N. D-tru, Cârna u. N. Petre, Ciobotaru Vasile, Coman M. Ion, Cristescu Constantin, Croveanu I. Ion, Constantinescu C. Iancu, Constantinescu I. Petre, Constantinescu I. Ion, Cornescu Mihail, Cristache I. Vasile, Dănculescu Gh., Delbasso B. Gh., Derioiu Stelian, Dinu Gh. Ghiță, Dobrescu Traian, Drăgoescu Ștefan, Drăgușin Mihail, Drăgușin N. Nicolae, Ducea Gheorghe, Dumbravă D. Gh. Ion, Dumitru Cristea, Dumitru N. Milea, Georgescu Haralamb, Georgescu Costel, Ghioca C. Ion, Gheorghe Marin C. Niță, Goglea St. Ion, Goglea Constantin Grigorescu Nicu, Ilie N. C. Dan, Iliescu G. Spirea, Ilie V. Ion, Ion M. Ioniță, Ilie V. Nicolae, Ionescu Andrei, Ionescu Cristian, Ionescu N. Ion, Ionescu Nicolae, Ionescu Nicolae, Ionescu Petre, Iosif Anton, Irescu Ion, Lăpădatu R. Mihalache, Lazăr Lazăr, Lițescu Grigore, Leonte Șerban, Lupan V. Gh., Magrini D., Magrini Ion, Magrini N., Manolescu I. Gh., Marin Constantin Panait, Marin V. Alexe, Marin Gh. Nica, Marinescu Jean, Marinescu Gh., Marinuș Gh., Mihăescu S. Alex., Mihăiescu C-tin, Mihalache M. Ion, Nastasiu Florea, Neagu M. Ion, Negoescu St. Gh., Nichita Ion, Nicu M. Andrei, Niculescu Petre, Nițescu V. Gh., Nițescu V. I sif, Nițescu I. Nicolae, Pantelin N. Stoica, Părvulescu Mihail, Paraschivescu Gh., Pătrașcu Gh. C., Petculescu D., Petrasincu Doctor, Petrescu Ștefan, Petrescu Gr. Teodor, Petricu Ghiță, Pitulescu D., Popescu A. Ion, Popescu Constantin, Popescu G. Petre, Popescu Vasile, Popovici Haret, Radovici Chiru, Radovici Gh., Radu V. Stanca, Rădulescu Teodor, Savu Ilie, Simionescu Stelian, Savu M. Petre, Soare R. Stan, Spadato Ernest, Stan Nicolae, Stan I. Catrina, Stan R. Ene, Stănescu D. D-tru, Stănescu I. Gh., Stănescu P. D-tru, Schnell Erwin, Ștefănescu N., Ștefănescu N. Cristea, Ștefănescu N. Ion, Tănănescu Gh., Teicu T. Marin, Ungarh Paul, Vasile I. Constantin, Vasilescu I. Alexandru, Vătămanu Ion, Venetopol N., Zaharescu M. George.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Podgoreana» din com. Pancota, jud. Arad

Dimitrie Valean, Isaia Stepan, Niculaie Drig, Simion Boșca Todor Sărăndan, Dimitrie Blaj, Iosif Cociuba, Todor Stoica Iosif Totterer, Gheorghe Cașuba, Gheorghe Bogoiu.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare din Opațița, jud. Timiș

Ioan Bendariu, Vasile Berariu, Ionel Palici, Nicolae Lauer Eilhardt Francisc, Pabega Emil.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Gheorghe Sassu» din com. Lipcani, jud. Hotin

Iacobovschi Cazimir, Stoc Mihail Gofman Rudolf, Mitrohin Cozma, Mitrohin Grigorie, Gnatenschi Boris, Dubalar Ion, Senic Leonte, Cornescu Cozma, Ciofărea Vladimir, Scutelnic Ion, Sanțovai Vasile, Mazur Ștefan, Carcose Constantin, Frunză Filip, Pasat Timofei, Pasat Dumitru, Odajii Ignat, Mamaevschi Ananie, Babin Vasile, Nercaș Ion, Hârștioga Mihail, Moșanu Neofit, Opațchi Gheorghe, Covic Victor, Salcinschi Ion, Odobețchi Adam.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Șoimul» din Calafat. Dolj

Ștefan St. Ciupag, Ion St. D. Ciupag, Aristide Antipa, Nicu Economopol, Doctor N. Vasilescu, Ștefan Ionescu, Ion Predescu, Ștefan Vilă, Marin Stănoiu, Vasile Ionescu, Ion Stănculescu, Nicolae Criveanu, Ștefan Mirion, Ștefan I. O. Mucica, Ilie G. Bulat, Eugen Totescu, I. Băleanu, D. M. Constantinescu.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare din Borsec jud. Ciuc

Georges Lakeman Economu, Georges Miclescu, Ion Miclescu, Mari Miclescu, Marin E. Butculescu, Mimi Bastache, Dezö Hirhi, Georgeta Lakeman Economu, D-na Soutzo, Iorgu Ghica.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Hățișul din comuna Vela Județul Dolj

Pârvan Piperea, Ilie St. Marica, Ion M. Leoapă, Const. Negoescu, Marin Fotache, Nae Olteanu, Gh. Vulpe, Nae St. D. Ilie, Florea S. Badea, Ion M. D. Tudor.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Nădăbana» com. Nădab jud. Arad

Mercea Ștefan, Mircea Nonu, Dragoș Dănilă, Buzgău Ioan, Mercea Dumitru, Sechel Ioan, Costin Ioan, Buntean Teodor, Panda Florea, Concec Ștefan, Buntean Teodor (senior), Vidican Teodor, Cladovan Teodor, Margoș Ioan.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Căpriorul din comuna Râul Barbat, județul Hunedoara

Dr. Moga Ionel, Martina Oscar, Todea Nicolae, Vitun Alexandru, Imling Anton, Dêhani Emerik, Schreiber Arpad, Ing. Haerter Adalbert.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Dr. Vereanu» din com. Bălinești județul Dorohoi

Alex. Ștircea, Ion Th. Antonescu, E. Dărăbăneanu, Th. Antonescu, Gh. Asandei, C. Gh. Ghicioc, I. Onciuc, Alex. Vieru, D. Butnaru, Al. Alexandru, Gh. Cojocărașu, D. Bordianu, I. I. Asandei, Gh. Antonescu, I. D. Chinariu.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Ciocănitoea» din comuna T. Vladimirescu, jud. Covurlui

Costică Presură, Andone Guriță, Dumitru Munteanu, Ion Roiniță, Nică Baci, Ghiță Mardare, Gav. Mărgărint, Gh. Zanfir, Grigore Mitrofan.



Mistreț vânat la 15 Februarie 1931 de D-l Cpt. I. Rîșcanu, din București, în pădurea Soc. «Lunca», Cernica Ilfov. Greutatea curățat 90 kgr.

## TABLOU

de membrii soc. «Vânătorilor Români» din Ciumești  
jud. Sălaj

Checegi Ilie, Bay Nicolae, Britean Gheorghe, Gherman Vasile, Bay Adalbert, Gherman Petru, Neguran Mihai, Czumbil Iosif, Keszi Emeric, Savinescu Vasile, Gati Ludovic, Cherecheș Paul

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Rapid» din com. Dolat  
jud. Timiș-Torontal

Rattinger Nicolae, Neff Francisc, Hess Ioan, Moll Vilhelm, Neff Alois sen., Neif Alois jun., Rattinger Antoniu, Tillschneider Mihai, Funk Francisc, Kervel Toma, Gutekunst Cristian, Mayer Iacob, Dr. Emeric Somlo.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Vulturul» din com. Târnova  
jud. Soroca

Iacobăț Vasile, Axinte George, Neamțu Vladimir, Triculici Alexandru, Uncuță Alexei, Gușanu Alexei, Iurcu Ignat, Rusu Vasile, Rusu Dumitru, Rusu Dionisie, Djurencu Isac, Anghel Ion, Popovschi Vladimir, Scutelnic Nicolae Lototovici Alexei, Pașevschi Ion, Chișcă Mihail, Neacsu Marin, Moruzi Eliodor, Motuzoc Ion, Chilar Ion, Bernașevschi Vladimir, Andronic Vasile, Zaharjev Alexandru, Bădărău Ion, Moscaliuc Ion, Fandofan Grigorie, Costrîchi Andrei, Gvozdinschi Anatolie, Rotar Pavel, Dominte Teodor, Gotlib Iosif, Pivacovschi Florian, Ciobotar Simion, Bădărău George, Anghel Mitrofan, Grigorovici Florea, Varzari Iacob, Rusu Teodor, Perjun Andrei, Dobrovleanschi Alexandru.

## TABLOU

de membrii soc. vânătorilor din Ulmeni și jur, jud. Sălaj

Setel Ștefan, Kolosvary Arpad, Andreica Ioan, Nemezc Aloiziu Șoos Carol, Gellert Carol, Podoaka Augustin, Balogh Arpad, Gavris Augustin, Pop Teofil, Crișan Simion, Simonca Eugen.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Lupoaica» din com. Lățunaș  
Timiș

Victor Mărcuț, Andrei Bărbuț, Pavel Penda, Iovan Ianoș, Ion Mărcuț, Petru Turică, Gheorghe Popa, Iova Cata, Ignea Iorga, Iosif Popa, Dumitru Ianoș, Petru Babet, Ioan Zăria, Iacob Ageru, Iacob Iorga, Iovan Vuia.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare din com. Forotic, jud. Caraș

Romulus Cherciu, Trailă Olde, Trailă Gavadină, Iosif Enuică, Andrei Stoiian, Petru Gherga, Petru Novac, Iosif Wimbacher, Pan Țunea.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Diana» din Iași

N. O. Mărgărint, Moșcu Iacobi, Dr. L. Diaca, Dr. C. Diaca, N. Ribalschi, Henri Zarifopol, Ioan Ciocoiu, D. Dimitriu, Ioan Ciornei, D. Popescu.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare din com. Nicolinți, jud. Caraș

Toma Boată, Ioan Cireașă, Ioan Maleta, Martin Baluți, Iosif Pârveu, Gheorghe Damian, Simeon Crivacucea, Ilie Novac, Vasile Ranga, Mihai Teponia, Rafailă Novac, Iovan Căpriță, Vasile Bobic, Alexe Bosneac, Bobic Ilie.

## TABLOU

de membrii soc. «Clubul vânătorilor» din  
comuna Doclin, jud. Caraș

Mihai Acia, Adam Cărdu, Iosif Dragomir, Iosif Cărdu, Iordan Iorga, Pan Ștefan, Damaschin Marcu, Iosif Iorga, Petru Ciurcu, Ioan Cărdu, Nicolae Peica, Petru Pascu, Aurel Camenschi, Petru Gărăgină, Iancu Mercia, Iosif Marcu.

## TABLOU

de membrii societății de vânătoare a soc. «Diana»  
din Neudorf

Bürgher Petru, Breier Ioan, Gcisz Ioan, Horn Ioan, Lum Mihai, Hopp Francisc, Eisler Iacob, Wagner Nicolae.

## TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Potârnichea»  
Str. G-ral Alex. Radovici 13, București

Ioan Iacobescu, Virgil Dobrescu, Corneliu Panțu, R. Dumitrescu, C-pt. Gh. Popa Constant Dumitrescu, Petre Stănescu, Nicolae Popescu, Cpt. Teodor Ionescu, Schepkin Pavel, Zahan Ioan, Constant Pagone, Dimitrie Cantemir, Ștefan Nicolae, Marin Niculescu, Gh. Constantinescu, Emil Bussoet, Anghel Alexandru, Vasile Răulescu, Gheorghe Badea, Ștefan Schwab, Tudorică C. Dacof, Mihail Ghiorghiu, Nicolae Lazăr Guță, Tepeș Gheorghe, Alex. Constantin-scu, Vasile Rădulescu, Pavel Costea, Dobre Stan, Constant M. Năstase, Constant Ștefan Mitrea, Ștefan Ioan Badea, Ștefan Ioan, Gh. M. Fl. Ursei, Alex. Stan Măineci, Marin Ioan Guță.

## Important pentru membrii noștri

Conform hotărârei luată de adunarea generală din 9 Mai, n'au fost înaintate Uniunii, decât foarte puține propuneri privitoare la modificări de adus legii vânătorilor, Statutelor Uniunii, sau orice alte chestiuni privitoare la organizarea instituției noastre.

Se aduce la cunoștința domnilor membrii, că nemai fiind timpul necesar pentru a se convoca în mod special o adunare generală extraordinară, relațiunile de mai sus se vor pune la ordinea de zi, în mod irevocabil, la Adunarea Generală Ordinară, care se va convoca potrivit articolului respectiv din Statute.

## INȘTIINȚARE

Uniunea Generală a Vânătorilor, a hotărât în comitetul de direcție ce s'a ținut în cursul luni Decembrie, să nu se mai trimită revista membrilor, cu ramburs la 15 Ianuarie cum a fost uzul până acum, ci acest ramburs să se perceapă odată cu expedierea exemplarului de Aprilie. Această măsură a fost luată de comitet pentru a înlesni pe aceste timpuri grele plata cotizațiunii membrilor Uniunii.

Dacă totuș membrii noștri și societățile afiliate doresc să plătească cotizația începând din Ianuarie, nu putem decât să le mulțumim cu căldură. Este un serviciu pe cari ni-l fac, uniunea neavând destule mijloace de a se întreține până în Aprilie, totodată se înlesnește și expeditorul care economisește cheltuielile de rambursare ce se adaugă altfel la cotizație.

\* \*

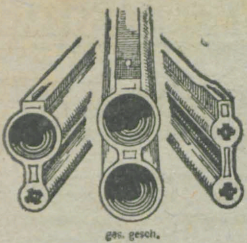
Deasemenea Uniunea a hotărât să trimită cu începere din luna aceasta câte un număr din „Revista Vânătorilor“, inspectoratelor de vânătoare din țară.

În ciuda crizei care se repercutează și asupra instituției noastre, comitetul uniunii a hotărât totuși să facă și acest sacrificiu, socotind că nu poate fi decât folositor cauzei pe care o apărăm, dacă D-nii inspectorii de vânătoare vor citi revista noastră, rămânând ca ulterior — dacă ministerul va crede de cuviință — să plătească aceste abonamente.

Rugăm cu această ocazie pe D-nii inspectorii, să bine-voiască a colecta pentru inspectorat „Revista Vânătorilor“ în care vor găsi oricând toate deciziunile ministeriale ce-i interesează.

## MICA PUBLICITATE

DE VANZARE o blană frumoasă de lup, vânat în iarna aceasta. A se adresa: Soc de vânătoare «Vidra» comuna Bistret, jud. Dolj.

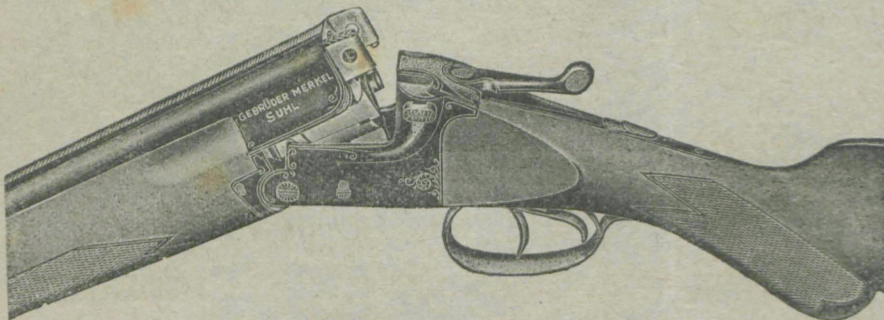


# CAMPIONATUL LUMEI PE 1931

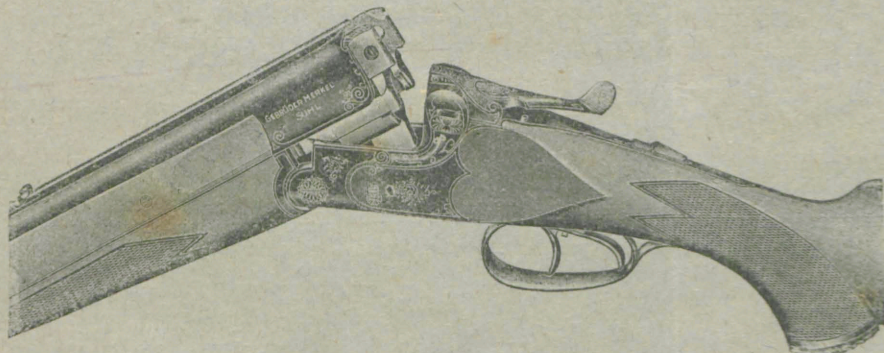
la Monte Carlo, a fost câștigat de un American cu o armă Sist. Bock din **Fabrica Gebrüder Merkel.**

**Recordul Germaniei cu 100** de puncte la 100 de porumbei a fost repurtat cu o armă dela Gebrüder Merkel, sistem Bock.

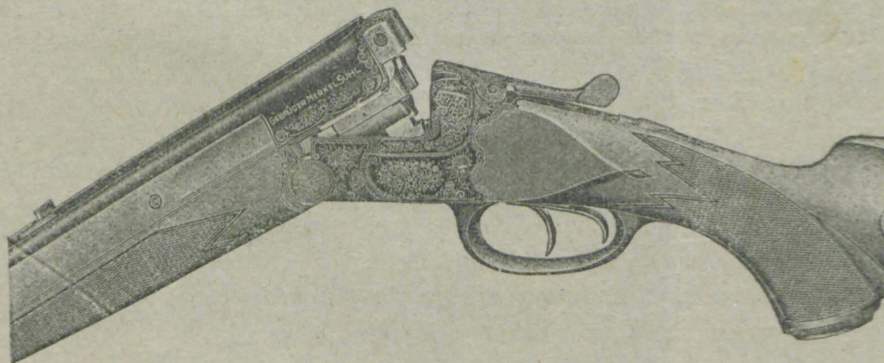
Cele mai bune arme pentru tirul sportiv și de vânătoare, sunt armele **Gebrüder Merkel** cu țevi suprapuse, care se fabrică și se livrează, exact după dorințele clienților, cu garanția unui tir excepțional și o funcționare fără cusur.



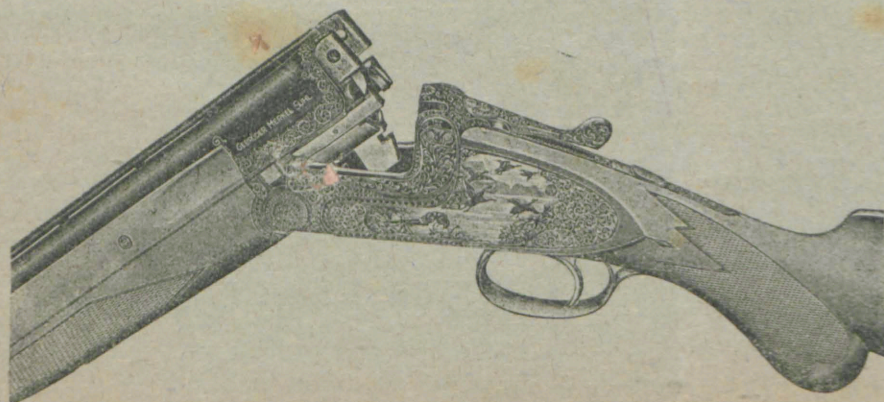
Mod. 400 E



Mod. 210



Mod. 321 E



Mod. 302

Observați clișeele alăturate de arme Sist. Bock, dela cele mai simple până la cele mai fine modele de lux.

## Livrăm :

1. Arme cu țevi suprapuse cu ejector automat dela 320 RM.
2. Arme mixte cu 2 țevi suprapuse dela 300 RM.
3. Arme cu glonț (expres) cu 2 țevi suprapuse dela 535 RM.

Toate aceste prețuri loco fabrica Suhl, fără transport și vamă.

Afară de aceasta, construim arme cu 2 țevi lisse cu sau fără ejector, **Expresuri** cu sau fără ejector, **Drillinguri** în toate modeléle, **Carabine** cu țeavă basculantă pentru cele mai puternice încărcături, **Carabine** cu repetiție

**Suhler Waffenwerk  
Gebrüder Merkel, Suhl-  
Germania.**

Se poate livra și cu  
armare separată a  
oțelilor  
țevei de  
glonț.

Cel mai bun și mai efin  
DRILLING fără cocoașe  
al tipurilor noastre.



Noul nostru Drilling fără cocoașe  
**„MARS“**

**C. A. FUNK & Co., Fabrică de arme, SUHL - Germania**

VINDEM depozitul nostru de modele dela Uniune la prețul de cost. Printre ele se găsesc: Arme mixte sistem Bock, cu 2 țevi lisse, Drillinguri, arme cu 2 țevi lisse, expresuri (două țevi de glonț), cu și fără ejector automat, carabine de vânătoare cu repetiție, cu și fără lunete.

Execuțiuni speciale, modificări reparațiuni, urgente și efine. Oferte de prețuri la cerere.

Crescătoră prăsește de 37 de ani cel mai bun material de

## Câini germani de aret



Nu există ceva mai bun. Dacă vă  
trebuie un câine bun pentru orice  
scop vânătoresc, adresați-vă la:

**ED. RINDT, BRUCK a/d Leitha (Austria)**



Cumpăr sau schimb deasemenea, contra vânat viu ca: Vidre, Jderi, Nevăstuici, Bufnițe, PUI de Căprioară, Cerbi, Capre negre, precum și coarne puternice de Căprioare și Cerbi.

Corespondență: Germană, Engleză, Franceză, Italiană.

## SE VAND

Prepelicari foarte bine dresați, prețul între 3 și 8000 Lei. Bazeți și Foxterrieri pentru tot felul de vânat. Informațiuni cu privire la dresajul special al prepelicarilor.

Amatorii se vor adresa cu mărci de răspuns la: Crescătoră și școala de dresaj pentru câini de vânătoare.

**Homorod I, Jud. Târnava Mare.**



# REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI  
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI  
COSTUL STEMELI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE  
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$  „ 250 „ „  
 $\frac{1}{4}$  „ 125 „ „

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA  
„REVISTA VÂNĂTORILOR“  
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI  
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„REVISTA VÂNĂTORILOR“  
este unicul mijloc de comunicare al  
tuturor vânătorilor din toată țara, care  
au să-și spună ceva. De aceea, dacă  
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de  
schimbat, sau de pus vreo întrebare  
tehnică vânătorească, adresați-vă  
„REVISTEI VÂNĂTORILOR“.  
Numai aci puteți fi siguri că veți  
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-  
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA  
STRÂNGEȚI-VĂ ÎN JURUL „UNIUNEI”